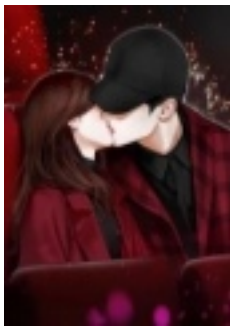


Tình Yêu Darwin

Contents

Tình Yêu Darwin	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	14
7. Chương 6	16
8. Chương 7	19
9. Chương 8	21
10. Chương 9	23
11. Chương 10	26
12. Chương 11	28
13. Chương 12	31
14. Chương 13	35
15. Chương 14	38
16. Chương 15	41
17. Chương 16	43
18. Chương 17: Phiên Ngoại 1	47
19. Chương 18: Phiên Ngoại 2	50

Tình Yêu Darwin



Giới thiệu

Độ dài: 17 chương Chính văn + 1 chương Phiên ngoại. Nội dung: Đô thị tình duyên, sủng, duyên trò

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-darwin>

1. Chương 1: Mở Đầu

Edit: Mina

Đến bãi biển vào tháng Tư là thời điểm đẹp nhất trong năm, gió nhiệt đới từ biển Thái Bình Dương mang tới chưa chuyển xấu, nước trong cát mịn, bóng rặng dừa xum xuê, là vẻ đẹp tuyệt vời của miền Nam.

Chu Phác Ngọc đứng trên ban công, cô ôm hai cánh tay, gió biển thổi qua làn tóc cô, mùa hạ ở đây tới sớm, sáng sớm đứng ngoài ban công, cô có thể ngửi thấy mùi hoa sơn chi, bầu không khí trong lành.

“Phác Ngọc, qua đây, ngắm xem mẹ con trông thế nào.”

Cửa sổ sát đất giống tấm bình phong được kéo ra, cô vỗ vỗ mái tóc rối bị gió thổi tung, vào phòng đi đến gian bên cạnh, trong phòng khá ồn ào, trước bàn trang điểm có một cô dâu mặc bộ váy lụa trắng, không thể nghi ngờ bà là tiêu điểm của căn phòng này, váy cưới trắng tinh khôi, đính kim cương lóa mắt, mọi thứ chỉ để tô điểm cho vẻ đẹp của bà.

Bà nhìn Phác Ngọc qua gương, mỉm cười: “Phác Ngọc lại đây, qua với mẹ nào.”

Chu Phác Ngọc đi tới, hơi khom lưng, đối mặt với mẹ mình trong gương, hai khuôn mặt tương tự nhau, cô mặc chiếc váy lụa màu hoa hồng rượu châu Âu, mái tóc dài gọn sóng lớn, một đôi mắt to tròn giống con nai.

“Mẹ đẹp không?”

Tổng Từ, mẹ Chu Phác Ngọc kéo cánh tay con gái, như đang làm nũng, hỏi.

“Đương nhiên là đẹp rồi.” Chu Phác Ngọc cười rộ lên. Chuyên viên trang điểm tiến lên dặm phấn, Phác Ngọc lùi sang một bên, sau đó rời khỏi phòng.

Hôn lễ tiến hành vào 10 giờ 10 phút, Tổng Từ nói đây gọi là thập toàn thập mỹ. 8 giờ ngồi lên xe đến bãi biển nơi tổ chức hôn lễ, cha kế của Chu Phác Ngọc họ Trần, là đại gia tộc ở thành phố Bắc, dĩ nhiên chị em họ hàng trong nhà không ít, đoàn xe tham dự hôn lễ gần như chiếm hết cả con đường. Chu Phác Ngọc lên bữa một chiếc xe, cô chống cằm ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, cây dừa giống như cậu thanh niên Rock & Roll vung vẩy bộ tóc dài theo làn gió.

Cửa xe bị mở ra, Phác Ngọc ngửi thấy một luồng hương thơm mát lạnh, cô quay đầu nhìn sang, trên ghế lái phụ có một người đàn ông cao to, Phác Ngọc không hứng thú với người lạ như đối với chàng trai Rock & Roll, cô quay đầu đi, người đàn ông giương mắt, chỉ kịp bắt được một ánh mắt qua kính chiếu hậu.

Hôn lễ tổ chức trên sân cỏ của làng du lịch ngoài bãi biển, tràn ngập hoa hồng kiểu diêm uớt át, cô là con gái của cô dâu, cũng là người rảnh rỗi nhất. Cô đi bộ khá xa đến một bên bãi biển, cởi giày giẫm lên cát,

sóng biển dập dờn, cô liền chạy theo làn sóng, một người cũng khá vui vẻ.

“Cừu An, cười gì thế.”

Xa xa biệt thự, người đàn ông đứng trên ban công hút thuốc, nhìn bóng người ngoài bãi biển, vừa lúc châm xong điếu thuốc.

“Không có gì.”

Hôn lễ thật sự không có gì đáng xem, Chu Phác Ngọc ngồi ở vị trí khách quý dự lễ, lúc Trần Uyên đeo nhẫn cho Tống Từ bà đã rơi lệ. Mỹ nhân rơi lệ cũng gây chú ý, đôi mắt ửng đỏ, đôi môi mím cười, vài giọt nước mắt, tốt quá hóa dở.

Nghi thức kết thúc liền mở tiệc, Chu Phác Ngọc đi toilet, chưa vào đến cửa đã nghe thấy âm thanh trò chuyện.

“Bây đặt khoa trương như thể kết hôn lần đầu vậy.”

“Ai bảo không phải chứ, cũng là có thủ đoạn...”

Phác Ngọc rời khỏi toilet, không có cảm xúc gì, người ta nói không sai, mẹ cô, Tống Từ vốn dĩ có đủ bản lĩnh, đủ thủ đoạn.

Buổi tối mở tiệc trên bãi biển, Trần Uyên còn có một cô con gái, con trai lớn Trần Cẩn, con gái Trần Du, Phác Ngọc không có chủ đề gì để nói cùng bọn họ, một đám người trẻ tuổi tụ tập, quen biết đương nhiên sẽ nhập hội, cô thì không thân với ai, biết điều lặng lẽ rời đi.

Chu Phác Ngọc lại đi tới khu vực ban sáng, mực nước biển dâng cao, cô muốn giẫm cát, hất một cái, giày văng lên trời, không biết bị ném đi đâu. Cô đứng trên bờ, sóng biển đánh tới ướt nhẹ làn váy của cô.

“Tiểu thư.”

Chu Phác Ngọc ngạc nhiên xoay người, một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đứng cách đó không xa, trên tay cầm một chiếc giày.

Liếc mắt một cái, đây là lần đầu tiên Chu Phác Ngọc nhìn thấy Trần Cừu An.

Truyện cổ tích ngày xưa ngày xưa kể rằng, chàng trai tuấn tú dụ dỗ mỹ nhân ngư thơ ngây lên bờ, nàng dùng đuôi cá mỹ lệ đổi lấy có thể sánh đôi bên chàng trai.

Thì ra, đây cũng là tiến hóa.

Sửa sửa rồi lại quay về văn cũ.

Chưa thấy có thể xem nha.

Nội dung khá ngắn.

Vậy vậy ~

2. Chương 1-2

Edit: Mina

Trần Cửu An trở lại biệt thự Tây Sơn, vừa vào cửa liền thấy Chu Phác Ngọc đang ngồi trên thảm, một chân vắt chéo lắc lư, không biết đang viết hay vẽ cái gì mà không hề nhận ra anh đã về.

Anh cố ý khụ khụ, Chu Phác Ngọc mới chậm rãi ngẩng đầu, sau đó không nói một lời lại cúi đầu chơi đùa thứ trong tay.

“Em không thấy anh à.” Trần Cửu An đi qua ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh to đùng đùng như con quái vật ấy, không thấy mới là lạ, em đang bận, anh đừng làm phiền em.” Chu Phác Ngọc tiếp tục tô vẽ trên giá vẽ.

Trần Cửu An khựng lại, lòng bị đá kích nặng nề, rút bản vẽ trong tay cô vút lên ghế sofa, dùng một tay bế xốc cô lên.

“Ấy, bài tập của em.”

Trần Cửu An bật cười bên tai cô: “Bảo bối, anh cũng phải làm bài tập.”

Tiết trời tháng Tư, Chu Phác Ngọc mặc áo ngủ tay lỡ, anh tung cô xuống giường, ngay sau đó đè người lên, vừa hôn cô vừa luồn tay vào áo ngủ rộng thùng thình của cô, một tay anh cởi nội y, vuốt ve bộ tuyết mềm mại, Chu Phác Ngọc thở dốc khe khẽ, vòng tay ôm cổ anh, vùi sâu mặt vào hõm vai anh.

Lực tay của Trần Cừu An hơi mạnh, Chu Phác Ngọc liền cắn một cái lên cổ anh. Anh nâng hông cô lên làm cho hai người càng thêm thân mật, Chu Phác Ngọc nhấc chân ngoắc lấy eo anh, mọi chuyện về tình dục đều là Trần Cừu An dạy cho cô. Cô cắn vành tai anh, gặm nhấm.

Trần Cừu An cởi đồ của cô ra, đầu ngón tay vân vê tiểu hạch, Phác Ngọc kẹp tay anh, cong thân mình nâng một bên ngực đến bên miệng anh, Trần Cừu An chen hai ngón tay đi vào, Phác Ngọc kẹp càng chặt, run rẩy hai cái, Trần Cừu An nhận thấy cô đã đủ ướt, ngồi dậy cởi áo, cầm tay cô cởi thắt lưng của anh ra, anh tiến vào vô cùng thuận lợi, Phác Ngọc lên xuống theo anh, không biết đung vào đâu, các cánh hoa co rút lại. Trần Cừu An vỗ lưng cô: “Bảo bối, em thả lỏng chút.”

Cô có thể không chế sao? Phác Ngọc có ý xấu muốn anh tiết ra, Trần Cừu An vừa cử động, hoa huyệt* chật hẹp liền mút lấy, Phác Ngọc đạt cao trào, Trần Cừu An khẽ rên hai tiếng bên tai cô rồi cũng phun ra tinh dịch.

Phác Ngọc mệt lả nằm trên giường, sau khi Trần Cừu An ôm cô đi tắm rửa, Phác Ngọc vùi trong ngực anh, hai người trò chuyện.

“Chiều mai em có tiết học.”

“Anh đưa em đi.”

Phác Ngọc nhìn ánh trăng treo lơ lửng trên ngọn cây ngoài cửa sổ: “Trần Cừu An.”

“Hửm?”

“Lại đến tháng tư rồi.”

Lại đến tháng tư, đây là tháng tư thứ ba bọn họ cùng nhau vượt qua, Trần Cừu An cong eo tì lên trán cô.

“Đúng vậy, bảo bối ngủ ngon.”

Phác Ngọc nghe lời nhắm mắt lại, Trần Cừu An hôn lên khuôn mặt cô.

Chu Phác Ngọc và Trần Cừu An ở bên nhau hai năm, anh và Trần Uyên, dượng của Phác Ngọc là họ hàng cực xa nhưng có nhiều mối làm ăn chung, nếu không phải buổi hôn lễ kia, chỉ sợ nửa đời còn lại hai người cũng chẳng dính dáng gì đến nhau.

Buổi chiều, Trần Cừu An đưa Phác Ngọc đi học, cô học ngành thiết kế, năm nay đã là năm 4, việc học nhẹ nhàng nhưng áp lực tốt nghiệp lại rất lớn, theo lệ thường xe dừng ở cửa hồng, Phác Ngọc tặng anh một cái hôn xem như là tiền đi xe, tài xế được một tắc lại muốn tiến thêm một thước kéo cô về hôn một nụ hôn sâu.

“Buổi tối sẽ đón em đi ăn cơm.”

“Ừm.”

Trần Cừu An nhìn cô đi vào cổng trường mới khởi động xe, Phác Ngọc cấp cạp sách không chút hoang mang đi về giảng đường, đại học năm bốn không bắt buộc phải ở ký túc xá, Trần Cừu An hợp lẽ đón người về chung cư.

“Phác Ngọc, đằng này!” Bạn cùng phòng Lý Nghiêu vẫy tay về phía cô.

Chu Phác Ngọc ngồi xuống bên cạnh bạn cùng phòng, cô không phải là người niềm nở nhiệt tình nhưng hòa nhã với mọi người xung quanh vẫn có, vậy nên ở chung với các bạn học khác không quá khó khăn.

“Ngày mai có một công ty tới trường học mở cuộc tuyển dụng, cậu có đi không?”

Phác Ngọc nghĩ nghĩ: “Tớ không đi được, mai tớ có việc rồi.”

Chương trình học đến 6 giờ, Phác Ngọc và bạn cùng phòng vừa đi vừa bắt chuyện, theo đường cũ về lại cửa hông, tài xế đón cô đến một nhà hàng *Việt* (*), nhân viên phục vụ dẫn cô tới chỗ ngồi, không biết Trần Cừu An gọi điện thoại cho ai, vốn đang nhíu mi, lúc thấy cô mới hơi giãn ra. Chu Phác Ngọc ngồi đối diện anh, nâng cằm nhìn anh.

(*) (*Việt*): Miền Nam Trung Quốc, hai tỉnh Quảng Đông & Quảng Tây.

Người chìm trong tình yêu luôn cảm thấy người yêu mình có nét đặc biệt, có người thích khuôn mặt, có người thích nụ cười, còn cô thì sao? Cô yêu nhất chính là ánh mắt mỗi lúc Trần Cừu An nhìn cô.

Cô đang được yêu, rất rõ.

Ăn cơm xong, Trần Cừu An lái xe đưa cô về nhà, đèn đường mới lên, Phác Ngọc nhìn bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hô: “Dừng xe, em thấy chợ bán hoa và vật nuôi.”

Trần Cừu An tìm chỗ dừng xe, cùng đi với Phác Ngọc vào chợ.

Trong chợ ồn ào tiếng cãi cọ, tràn ngập hương vị cuộc sống, Phác Ngọc đứng trước cửa hàng cá cảnh, cong lưng ngắm cá vàng trong bể, Trần Cừu An cũng nhìn theo cô, bể kính phản chiếu khuôn mặt họ, Phác Ngọc cong môi cười: “Anh thích những con nào, chúng ta nuôi ở nhà nhé.”

Trần Cừu An chọn vài con, Chu Phác Ngọc bảo ông chủ gói vào cho cô, buổi tối đến chợ hoa cảnh và vật nuôi rất đông, Trần Cừu An dẫn cô ra ngoài.

Phác Ngọc vẫn còn tâm tính trẻ con, ngồi trên xe chăm chú nhìn túi đựng cá vàng, gấp đèn đỏ dừng xe, Trần Cửu An nghiêng đầu nhìn cô, còn cô nhìn mấy con cá vàng bơi lội trong túi, đèn đường ban đêm hắt lên mặt cô, khung cảnh này, yên tĩnh mà vĩnh hằng.

• 11/03/2019 •

3. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mina

Hôm sau, đúng là Phác Ngọc có việc thật, sáng sớm, cô lái xe đến tòa cao ốc Ngân Thái.

Tầng cao nhất của tòa nhà đang tổ chức buổi triển lãm tranh vẽ của họa sĩ người Đức Käthe Kollwitz, người đến xem triển lãm không nhiều lắm, Phác Ngọc chậm rãi ngắm nhìn từng bức họa một.

Chiến tranh gian khổ, bản năng của người làm mẹ, tính cao cả của mọi người đều được khắc họa trong những bức vẽ đen trắng.

Xem triển lãm xong, Phác Ngọc đang chuẩn bị đi ăn sáng, bỗng bị người nào đó gọi lại.

“Chu Phác Ngọc?”

Phác Ngọc xoay người thấy một chàng trai tuổi trẻ, trên mặt cô hiện vẻ nghi hoặc, cậu ta tự giới thiệu bản thân: “Tớ là Lâm Giác, chúng ta học cùng một chuyên ngành.”

Chu Phác Ngọc hơi gật đầu, chuyên ngành thiết kế có hơn trăm người, số người cô quen biết rất ít.

“Ban này tớ thấy cậu trong hội trường, không nghĩ tới trùng hợp như vậy.”

Chu Phác Ngọc gật đầu, đi cùng cậu ta vào thang máy. Uyển chuyển từ chối lời mời ăn sáng cùng Lâm Giác, vừa ngồi lên xe Chu Phác Ngọc liền nhận được điện thoại của mẹ cô.

“Phác Ngọc, đã lâu rồi con không tới thăm mẹ.”

“Sắp tốt nghiệp, gần đây con hơi bận.”

“Con có tính toán gì không?” Tống Từ còn nói thêm: “Ngày mai con về Đông Sơn đi, một nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Chu Phác Ngọc vứt điện thoại sang ghế lái phụ, cô không có bất cứ lý do nào cũng không thể từ chối Tống Từ, nhờ có bà, nếu không phải có bà, cô sẽ không có khả năng vào thời điểm tốt nghiệp lễ ra phải sút đầu mẽ trán lại rảnh rồi tới ngắm tranh triển lãm thế này.

Buổi tối, Trần Cửu An phát hiện Phác Ngọc rất nhiệt tình, Phác Ngọc ngồi trên người anh vận động lên xuống, Trần Cửu An ngậm vú cô, cắn mút trong miệng, một lát sau, Phác Ngọc ôm anh thở dốc.

“Hôm nay sao vậy, không vui à?” Trần Cửu An hiểu cô.

Chu Phác Ngọc hôn môi anh: “Không phải, mai em phải trở về Đông Sơn.”

Trần Cửu An cười: “Thế nào, không nỡ bỏ lại anh?”

“Ai không nỡ bỏ anh chứ.”

Nói thì nói vậy, Phác Ngọc lại vùi sâu vào ngực anh, hít ngửi mùi hương trên người anh, từ từ đi vào giấc ngủ.

Lái xe rời khỏi Đài Bắc, tiến vào đường cao tốc, chuyển sang đường quốc lộ, lên tuyến đường đến Đông Sơn. Thời dân quốc, người nước ngoài xây một loạt căn biệt thự ở vùng Đông Sơn, cây cối xanh um trùm che khuất nhiều tòa biệt thự, trăm năm sau vẫn đứng sừng sững như cũ.

Xe chạy đến đường quốc lộ số 8 giữa ngọn núi phía Nam Đông Sơn, Tống Từ đang ăn điểm tâm sáng ngoài ban công trên lầu hai, Chu Phác Ngọc vừa lên lầu liền nghe thấy tiếng nói cười của Tống Từ.

“Phác Ngọc, đi đường thuận lợi chứ?” Tống Từ bắt chuyện bảo cô ngồi xuống, rót cho cô một tách trà.

Chu Phác Ngọc gật đầu, Trần Du ngồi đối diện cô, hai người liếc nhìn nhau ngay sau đó chuyển tầm mắt. Cô ngồi một lát liền kiếm cớ vào vườn hoa.

Nước suối dẫn qua vườn hoa, đang mùa hoa giấy nở, cô ngồi trên ghế mây, bỗng nhiên có một con mèo nhảy lên ghế dựa, cô vuốt ve đầu nó, con mèo này rất biết hưởng thụ, xoay người, ý bảo cô sờ sờ bụng, Chu Phác Ngọc cười nhìn nó rên khe khẽ, chợt nghe thấy tiếng tách tách.

Cô ngẩng đầu, thấy người tới liền mỉm cười: “Em đến đây khi nào thế.”

Trần Nguyệt cầm camera qua đó: “Em đến từ sáng sớm, thừa dịp hôm nay đẹp trời chụp vài tấm ảnh.”

Trần Nguyệt là cháu gái Trần Uyên, tuổi Phác Ngọc và cô ấy xấp xỉ nhau, khá thân.

“Thím chăm sóc vườn hoa này không tồi.” Trần Nguyệt ngắt một bông hoa giấy.

“Đều là công lao của người làm vườn.” Chu Phác Ngọc không chút khách sáo bác bỏ mẹ cô.

Bữa trưa có xương heo hầm bông gòn cách thủy (1) là món Phác Ngọc thích ăn nhất, cô ăn cơm lúc nào cũng thông dong chậm rãi, lúc mọi người đặt bát xuống cô cũng đặt bát xuống theo. Cha con Trần Uyên, Trần Cẩm vào thư phòng bàn chuyện, còn Tống Từ mời cô đi leo núi.

Tống Từ đi phía trước, Phác Ngọc đi theo sau bà, Đông Sơn nhiều cây tùng bách, tháng tư âm lịch hoa thơm cỏ lạ, còn cây tùng bách trên núi vừa mới thay mầm.

“Phác Ngọc, con trai của một người bạn của mẹ.”

Tống Từ nói còn chưa dứt lời Phác Ngọc đã cắt ngang lời bà: “Mẹ, con có bạn trai rồi.”

“Trần Cừ An?” Tống Từ tiếp lời: “Phác Ngọc, con đã trưởng thành, nên có quyết định cho chính mình.”

“Con biết, con với Trần Cừ An rất tốt.”

Tống Từ lắc đầu: “Dù có tốt thì sao chứ, cậu ta có thể cưới con không? Gia đình của cậu ta như vậy.”

Những lời phía sau, bà không nói Phác Ngọc cũng biết. Chu Phác Ngọc không nói chuyện nữa, không phải cô không rõ nhưng người đang yêu luôn muốn giữ lại chút hi vọng đi.

• 24/03/2019 •



(1) Xương heo hầm bông gòn cách thủy

4. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mina

Buổi chiều, lúc Chu Phác Ngọc và Trần Nguyệt cùng quay về Đài Bắc, chỉ mất 40 phút để về đến nội thành, Chu Phác Ngọc đưa Trần Nguyệt về nhà trước.

Trần Nguyệt nói: “Gần đây chị với Trần Cừu An thế nào rồi?”

Phác Ngọc dở khóc dở cười: “Sao ai thấy chị cũng hỏi chị với anh ấy thế nào, không phải vẫn vậy sao.”

Trần Nguyệt cười: “Có lẽ là không ai tin đi, chắc chị cũng nghe nói trước kia Trần Cừu An là một người như nào, chị và anh ấy ở bên nhau không khiến mọi người bất ngờ, ngoài dự đoán của mọi người chính là hai người có thể ở bên nhau lâu đến vậy!”

Phác Ngọc nói: “Chị cũng không biết phải nói sao, chuyện tình cảm không thể nói trước được, nói không

chừng ngày mai bọn chị liền chia tay ấy chứ.”

“Đừng, đừng, đừng, Trần Cửu An yêu nghiệt lắm, chị phải giữ thật chặt, đừng để anh ấy làm hại nhân gian.”

Chu Phác Ngọc cười ra tiếng, Trần Nguyệt nhìn cô nói: “Em vẫn nhớ dáng vẻ lúc mới quen chị, mái tóc xoăn gọn sóng, mặc váy rất xinh đẹp nhưng không thích nói chuyện.”

Phác Ngọc trầm mặc một lúc lâu, cuộn một lọn tóc thẳng nói: “Hiện tại cũng rất tốt.”

Đưa Trần Nguyệt về, cô lái xe về biệt thự Tây Sơn, tất nhiên Trần Cửu An không có ở nhà, cô đi vào vườn ngắm cá vàng của cô, trong hồ trồng một khóm hoa sen, bây giờ đã mọc thành mấy cái lá, Phác Ngọc nhìn cá vàng bỗng nhiên bơi đến, đáy lòng cũng từ từ bình ổn lại.

Mặt nước phản chiếu bóng của cô, cô vẫn nhớ, ngày đầu tiên cô và Trần Cửu An ở bên nhau, cô đã lặng lẽ nói trong lòng rằng, cô muốn vui vẻ nhất thời, sau lại nảy ra mấy cái suy nghĩ vọng tưởng là từ khi nào nhỉ? Cô quên rồi.

Một phần trứng chiên rau húng quế hạt thông (1), cô ăn từ chiều đến lúc trời tối, bầu trời ngày càng tối đen như mực, cô bỗng nhớ tới hồi nhỏ sống ở thành phố ven biển, mỗi khi đến tầm này bà ngoại lại giục cô đi chong đèn, cô hoặc đang trong phòng khách hoặc đang trong thư phòng, bà ngoại lên tiếng gọi: “Phác Ngọc.”, Cô liền như người cá trượt vào biển đen, sau đó đi chong một ngọn đèn.

Rửa sạch bát đĩa để vào tủ bát. Tắm xong, vẫn chưa thấy Trần Cửu An về cô mới sực nhớ ra, hình như cô quên không nói cho anh.

Bật đèn bàn trong thư phòng, cô không ngại mệt tìm màu nước, bút lông ra vẽ tranh, lối vẽ mực Tàu của Triệu Mạnh Kiên tiêu tốn bao công sức của cô, cũng có thể lãng phí thời gian cô suy nghĩ linh tinh.

Hôm sau tỉnh lại, Trần Cửu An đã nằm yên giấc bên cạnh cô, Chu Phác Ngọc lặng lẽ rời giường, rửa mặt xong liền đến trường học.

Giữa trưa, Trần Cửu An gọi điện thoại cho cô.

“Em đang học, mấy ngày nay bạn không về nhà được.”

“Phác Ngọc.”

Chu Phác Ngọc cúp điện thoại.

Cô quả thực rất bận, phải sửa luận văn, chuẩn bị bài kiểm tra, đã hơn một tuần cô và Trần Cửu An không gặp mặt nhau.

Lúc ăn trưa, Chu Phác Ngọc và Lý Nghiêu nói chuyện phiếm.

“Phác Ngọc, cậu chuẩn bị đi thực tập ở đâu?” Lý Nghiêu hỏi.

“Nguyên Đạo, cậu thì sao?”

“Aiz, tớ muốn đi đâu là một chuyện, người ta nhận hay không lại là chuyện khác.”

Phác Ngọc nói: “Thành tích của cậu không tệ, chắc chắn không thành vấn đề.”

Nghe cô nói xong, Lý Nghiêu ngượng ngùng cười cười.

Thứ sáu, Phác Ngọc trở về biệt thự Tây Sơn, cô tắm rồi ngủ một giấc đến buổi chiều, trong lúc ngủ chỉ cảm thấy ướt ướt, mở mắt ra, Trần Cửu An đang chôn ở căn cổ cô hôn, Chu Phác Ngọc đẩy anh, anh lại càng mạnh tay, một bàn tay di chuyển xuống dưới, váy ngủ của Chu Phác Ngọc rất thuận tiện cho anh làm loạn, anh vươn một ngón tay ra, khảy nụ hoa.

Chu Phác Ngọc cũng không che giấu dục vọng, đầu gối cọ cọ bụng dưới của anh, Trần Cửu An cỡi váy của cô ra, lật người cô lại đè dưới thân, một tay anh đỡ eo cô, đưa gậy th*đang dâng trào đến dưới thân cô.

“Anh làm nhẹ chút.” Chu Phác Ngọc hít vào một hơi.

“Nhẹ?” Trần Cửu An nói bên tai cô: “Chu Phác Ngọc, em giỏi lắm.”

Dứt lời, lại là một cái thúc vào thật mạnh, giờ phút này Phác Ngọc sao dám làm trái ý anh, đành phải tận lực hòa theo, Trần Cừu An tìm được cái điểm kia, ngang ngược cọ xát, Phác Ngọc rên rỉ, anh ở một bên thêm mắm thêm muối: “Bảo bối, phóng đảng thêm một chút, anh sẽ cho em hết.”

Anh ôm bờ hông mềm mại của cô, lực va chạm vừa đủ, Phác Ngọc cắn môi, Trần Cừu An gầm nhẹ, khoái cảm từ dưới bụng lan ra toàn thân.

Cảnh xuân qua đi, Chu Phác Ngọc phục hồi tinh thần, đỡ eo đứng dậy, nhặt gối lên nệm vào mặt Trần Cừu An, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa.

Chu Phác Ngọc tắm rửa xong đi ra, Trần Cừu An đang hút thuốc trên giường, cô chỉ mặc bộ áo tắm dài, đi đến trước bàn trang điểm, cởi áo tắm, cơ thể trắng nõn mịn màng, toàn thân cô không chỗ nào không đẹp, cổ thon dài, bầu ngực tròn trịa, cô dẫm một chân lên ghế, hai chân thon dài thẳng tắp.

Trần Cừu An thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, dập tàn thuốc, gió cuốn bay rèm cửa sổ, cô vội liếc anh một cái.

Cô đẹp như sớm ban mai, cũng là ngôi sao làm anh mê muội.

• 25/03/2019 •



(1) Trứng chiên rau húng quế hạt thông.

5. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mina

Cuối tuần, vốn Chu Phác Ngọc muốn ngủ một giấc đến tận chiều tối, Trần Cừu An lại khua cô dậy, muốn mang cô đi ra ngoài chơi. Cô mặc áo len trễ vai màu xanh ngọc, ngồi trên ghế lái phụ ngáp liên tục, còn Trần Cừu An thì lại là tinh thần phấn chấn.

Xe chạy đến trại nuôi ngựa vùng ngoại thành, nhân viên phục vụ đi đỗ xe, hai người đi bộ thêm một đoạn, từ xa đã có thể nhìn thấy trường đua rộng mênh mông, Phác Ngọc ngồi trên khán đài, nhân viên trại nuôi ngựa dắt ngựa qua đây, Trần Cừu An lên ngựa, nở nụ cười với cô.

Gió thổi tung áo sơ mi của anh, cô nghe thấy tiếng vó ngựa, ngay sau đó nhìn anh đi xa dần.

Rong ngựa gió xuân lòng đặc ý (1). Trần Cừu An lúc nào cũng đặc ý, nhưng anh có vốn liếng để đặc ý, gia thế không tầm thường, vẻ ngoài xuất sắc, năng lực xuất chúng. Luôn nói trời cao công bằng, hóa ra cũng có thiên vị.

(1) : Rong ngựa gió xuân lòng đặc ý (Đăng Khoa Hậu – Bản dịch của Lâm Trung Phú.)

Anh chạy hai vòng đường đua, Chu Phác Ngọc đi xuống khán đài đứng cạnh hàng rào chắn, anh xuống ngựa đi về phía cô, mồ hôi chảy dọc hai bên thái dương, Phác Ngọc tiến lên ôm lấy anh.

“Sao vậy?” Trần Cừu An cũng vòng tay ôm cô, Phác Ngọc lắc lắc đầu, kiễng chân lau mồ hôi giúp anh.

Hai người đi vào tòa biệt thự của làng du lịch, Phác Ngọc mở tủ lạnh ra nhìn bên trong đầy đủ mọi nguyên liệu nấu ăn: “Buổi trưa muốn ăn gì?”

Trần Cừu An cũng đi tới, gác cằm lên hõm vai cô: “Gà hầm cốt dừa. (2)”

Chu Phác Ngọc lấy ra hai trái dừa: “Anh biết chọn thật đấy.”

Phác Ngọc đeo tạp dề, xắn tay áo lên, bóc trái dừa lấy thịt, bỏ trái dừa lấy nước, cô biết nấu ăn từ khi còn nhỏ, xuống bếp cũng được coi là bày mưu lập kế (3).

(3) : Ánh mắt nhanh nhạy, có thể tùy cơ ứng biến, giỏi nắm bắt thời cơ,... (Nguồn: Baidu)

Trần Cừu An ngồi trên ghế sofa xem TV, thời gian chậm chậm trôi đi, bọn họ giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Gà hầm cốt dừa thêm một đĩa rau xào, ăn cơm trưa xong, hai người cùng nhau đi ngủ trưa, Trần Cừu An ôm eo cô, một nụ hôn không mang theo tình dục rơi xuống, cô rất thích thời khắc này, yên bình lại thanh thản.

Buổi chiều, lúc Phác Ngọc tỉnh lại, Trần Cừu An không biết đã đi đâu, cô ngồi trong phòng gọi anh, tiếng đáp lại truyền ra từ sau nhà.

Cô kéo cửa sổ sát đất ra, Trần Cừu An đang bơi lội, anh bơi một vòng qua đây, vẩy nước lên thành bể bơi, lau mặt một phen: “Nghịch nước không?”

“Không nghịch.” Cô từ chối thẳng thừng.

Trần Cừu An nói: “Em lấy khăn tắm giùm anh.”

Phác Ngọc thấy trên ghế có khăn tắm, cầm lấy đi tới bên cạnh bể bơi.

“Lau mặt giúp anh.”

Tật xấu gì vậy?

Phác Ngọc vẫn ngồi xổm xuống, chuẩn bị lau giúp anh, Trần Cừu An bỗng cười xấu xa, một tay ôm cả người cô xuống nước, Phác Ngọc trở tay không kịp, sặc vài ngụm.

Trần Cừu An cười thoả thích, Chu Phác Ngọc đen mặt, dìm anh vào trong làn nước, Trần Cừu An kéo cô đến giữa hồ bơi, Phác Ngọc giãy giụa muốn lên bờ, Trần Cừu An người này xấu xa bưng mặt cô lên rồi hôn.

Phác Ngọc bị bắt hôn một lúc, không địch lại nổi cái phổi cứng như thép này, vùng vẫy mãi mới hít thở được, cô đứng thẳng, thở phì phò hổn hển, Trần Cừu An cố tình còn muốn tiến lên chắn trước người cô, Phác Ngọc ra tay tàn nhẫn đánh anh một cái thật đau, xoay người trèo lên bờ.

Cô thay bộ đồ ướt sũng ra, Trần Cừu An cũng đi vào theo.

“Cút ngay.” Chu Phác Ngọc nói.

“Không cút.” Trần Cừu An giả bộ đáng thương: “Em xem xem có phải lưng anh đỏ lên rồi không.”

“Đáng đời anh.”

Nói thì nói vậy, Chu Phác Ngọc vẫn nhìn nhìn lưng anh, có một vết bàn tay đỏ ửng.

Trần Cừu An thấy biểu cảm trên mặt cô, cười nói: “Bảo bối, để lại dấu bàn tay trên người anh, em là người đầu tiên đó.”

Đã vô số lần anh phá lệ vì cô, hao tổn biết bao công sức, nhưng tính là gì so với cô chứ?

Tình yêu, chính là dung túng cho đối phương ngang ngược.

Chu Phác Ngọc trừng mắt liếc xéo anh một cái, vừa rồi cô bị kích động đến nỗi chảy nước mắt, đôi mắt ửng đỏ, tóc còn nhỏ nước, thoát nhìn cực kỳ tội nghiệp.

Trần Cừu An thở dài, ôm cô vào lòng: “Phác Ngọc, chưa bao giờ anh hỏi em có vui vẻ không, là bởi vì anh tin tưởng bản thân, cũng tin tưởng em, quan hệ giữa hai chúng ta chỉ có anh và em, em hiểu không?”

Từ Đông Sơn trở về, Chu Phác Ngọc bắt đầu khép mình lại, cô trốn trong trường học, như một con nhím con khiến anh không biết phải mở miệng sao. Trần Cừu An vẫn còn nhớ khi cô 19 tuổi, bọn họ vừa mới bắt đầu ở bên nhau, anh đã rất ngạc nhiên vì sự trưởng thành sớm của Phác Ngọc, dưới vẻ bề ngoài nhỏ tuổi này là một tâm hồn quá mức thành thục. Người trưởng thành quá sớm sẽ biết tự làm tổn thương bản thân, cô là một viên ngọc thô, cũng là một viên đá cứng.



(2) Gà hầm cốt dừa.

• 21/04/2019 •

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mina

Hôm sau, Phác Ngọc và Trần Cừu An cùng đi câu cá, họ lái xe đến Đông Hồ.

Tiết trời hôm nay rất đẹp, xung quanh hồ có không ít người, Phác Ngọc dựng một cái ghế dưới tán cây, Trần Cừu An cầm dụng cụ câu cá qua, anh treo mỗi câu xong, quăng cần câu xuống hồ liền ngả lưng vào ghế dựa đọc sách.

“Cứ thế là câu được cá?” Phác Ngọc hỏi.

“Câu cá à, nguyên giả thượng câu (1).”

(

1) Điển tích Lã Vọng câu cá. Nguồn đọc thêm: <https://ndhoangha.wordpress.com/2016/12/16/dien-tich-la-vong-cau-ca/>

Chu Phác Ngọc cười: “Anh có phải là Khương Thái Công đâu.”

Trần Cừu An khép sách lại, vươn người sang hôn cô một cái: “Anh không phải Khương Thái Công sao, không phải câu được một con cá ngọc rồi à.”

Anh đang so sánh cô với con cá ngọc. Chu Phác Ngọc véo anh một cái, cô cầm lấy cần câu, một lát sau, cô cảm thấy đầu cần câu nặng nặng, cô đứng dậy thu câu, một con cá nổi lên trên mặt nước.

“Cá!”

Trần Cừu An gỡ con cá vùng vẫy nhảy nhót ra, vớt vào thùng nước.

“Em lợi hại chứ.” Phác Ngọc cười nói.

Cô bỗng nổi lên hứng thú, câu được vài con cá liên tiếp.

Trần Cừu An nhìn thành quả của cô cười nói: “Rất tốt, về sau không cần lo lắng em không nuôi nổi anh nữa rồi.”

“Ông ngoại em rất thích câu cá, hồi nhỏ em thường xuyên đi cùng ông, nhưng trẻ con không thích ngồi yên một chỗ, ông câu cá bên hồ, còn em thì chơi cạnh đó, ông biết rất nhiều loài hoa cỏ lạ, dạy em rất nhiều thứ.”

Phác Ngọc rất ít khi kể chuyện khi còn bé của cô, anh nghe vô cùng nghiêm túc, anh nhận ra cảm xúc của cô đi xuống, cười nói: “Trách không được em câu cá giỏi như vậy, thì ra là do di truyền.”

Chu Phác Ngọc cũng cười: “Mới không phải, tuy ông ngoại em thích câu cá nhưng rất ít khi câu được cá, chỉ đơn giản là giải trí thôi.”

Cô nhớ khi còn bé trong nhà có rất nhiều người ra ra vào vào, đôi lúc ông ngoại lười ứng phó liền lạng lẽ dẫn cô ra ngoài, có khi bọn họ đi dạo phố, có khi đi câu cá, ông ngoại sẽ mua cho cô rất nhiều kẹo mạch nha mà ngày thường không được ăn, lấy một que tre khuấy vào trong nước đường, cho vào miệng là vị ngọt ngập tràn khoang miệng.

Tối giữa trưa, hai người rời đi, Phác Ngọc thả cá lại trong hồ. Bọn họ phải đi lên chùa Hương Tích trên núi ăn cơm chay.

Phiến đá xanh trải dọc đường đi, hai người nắm tay nhau cùng đi lên núi, núi rừng râm ran tiếng chim hót, chùa Hương Tích nằm ở lưng chừng núi, mây mù lượn lờ bao quanh. Hèn gì người xuất gia đều muốn lên núi tu hành, thực sự có cảm giác cuối mây đạp gió.

Hai người vào cửa chùa, một vị sư dẫn bọn họ đi đến Ngũ Quan Đường (2), món canh củ cải trắng ở đây cực kỳ ngon miệng.

(2) : Chỗ người xuất gia ăn cơm.

Trong chùa có một cây trắc bá (3) cao chọc trời, Phác Ngọc đứng ngắm những thẻ đồng treo dưới tàng cây.

Trần Cừu An đi tới: “Cái cây này đã sống được mấy trăm năm rồi.”

Phác Ngọc nói: “Cây trắc bá có thể sống mấy trăm năm, nhưng dựa theo gốc cây thì nó chỉ đang ở độ tuổi thành niên.”

Trần Cừu An cười nói: “Hồi còn bé xiu anh đến chùa Hương Tích, trụ trì nói anh rất có tuệ căn (4), anh xem, em càng có tuệ căn hơn anh.”

(4) : ý chỉ linh ngộ được chân lý nhà Phật, ý chỉ sự thông minh.

“Nói không chừng đời trước em là tăng nhân đó.”

Anh nghịch lộn tóc dài của cô: “Nói không chừng anh là cây trắc bá đấy.”

Anh làm cây trắc bá, nhìn tiểu hòa thượng dần lớn lên, tránh mưa dưới tàng cây này, trăm năm sau lại thành xá lợi (5), như vậy cũng là trọn đời trọn kiếp.

(5) (Xá lợi hay xá lợi): là những hạt nhỏ có dạng viên tròn hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo.



(3) Cây trắc bá.

• 21/04/2019 •

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mina

Từ hòn đảo trở về cảnh xuân thực sự đẹp, Phác Ngọc và Trần Nguyệt ở trong một căn biệt thự, Trần Nguyệt là người có tính cách hoạt bát, kêu gọi bạn bè tới dưới lầu chơi mạt chược, Chu Phác Ngọc không hiểu trò này, trốn lên ban công lầu hai đọc sách.

Trần Cửu An vào cửa, Trần Nguyệt thấy anh liền hô: “Nhị ca!”

Trần Cừu An xếp thứ hai trong nhà, anh em trong Trần gia đều gọi anh là Nhị ca.

Bọn tiểu bối sôi nổi chào hỏi, Trần Cừu An dập tắt điều thuốc, khẽ gật đầu.

“Nhị ca, tới đây chơi hai ván không?” Người trên bàn hỏi anh.

Trần Cừu An nói: “Anh không chơi, mấy đứa chơi vui vẻ.”

Anh nhìn quanh phòng khách, ngồi một lát, nhấc chân lên lầu, lầu hai không giống lầu một, im ắng, gió biển thổi bay tấm rèm cửa ngoài ban công, anh đi qua.

Chu Phác Ngọc nghe thấy “Rầm” một tiếng, cô ngẩng đầu liếc nhìn, đúng lúc chạm vào tầm mắt anh.

“Em biết trốn đến chỗ yên tĩnh thật đấy.” Anh ngồi xuống một chiếc ghế dựa khác.

“Em không biết chơi mạt chược.” Chu Phác Ngọc lấy một quả nho bỏ vào miệng.

Thật là kỳ quái, rõ ràng bọn họ quen nhau chưa bao lâu, Chu Phác Ngọc và anh lại giống như bạn bè thân thiết nhiều năm.

“Đọc sách gì thế.”

Chu Phác Ngọc lật bìa sách ra cho anh xem, là Truyện Anh Hùng Xạ Điêu .

Đây là quyển sách anh đọc thời đại học, Trần Cừu An hỏi cô: “Thích ai nhất?”

Phác Ngọc không cần nghĩ ngợi: “Hoàng Dục Sư.”

“Vì sao?”

Phác Ngọc nói: “Ông ấy yêu vợ, yêu con gái mình.”

Trần Cừu An cười nói: “Quả là hiếm thấy.”

Dưới ngòi bút của Kim Dung có rất nhiều vai anh hùng trong thời buổi loạn lạc, Hoàng Dục Sư dốc lòng vì gia đình vì thiên hạ như vậy đúng là hiếm có.

Chu Phác Ngọc đọc sách, còn anh yên lặng ngồi một bên ngắm phong cảnh, Chu Phác Ngọc đọc hết một chương, đẩy đĩa thủy tinh đựng nho về phía anh: “Ăn nho đi.”

“Sao anh không xuống lầu chơi?” Chu Phác Ngọc hỏi anh.

“Không hứng thú, ngồi đây hóng mát còn thoải mái hơn.”

Phác Ngọc tự giác làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, đứng dậy đi đến tủ lạnh mang bánh kem, chocolate ra.

“Em còn có kem, anh muốn ăn không?”

Phác Ngọc giống như đứa trẻ tiếp đãi bạn bè của mình Trần Cừu An cười lắc đầu: “Như vậy là đủ rồi.”

Anh ăn chocolate, cô ăn bánh kem.

Chu Phác Ngọc cúi đầu đọc sách, gò má thanh tú xinh đẹp, lúc đọc sách vô cùng nghiêm túc, trên má dính vụn bánh kem.

“Phác Ngọc.”

Chu Phác Ngọc ngẩng đầu nhìn anh: “Hả?”

Anh vốn không có tâm tư ấy, giờ phút này thấy cô lại sinh ra chút tình ý. Anh hơi nâng cằm cô lên, lòng bàn tay cọ qua mánh vụn, hàng mi dài của Chu Phác Ngọc khẽ run, anh cúi người hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng đến cực điểm.

Đây là nụ hôn đầu của bọn họ, mang theo mùi hương chocolate và bánh kem dâu tây ngọt ngào, cuốn theo gió biển của hòn đảo thánh tư.

Làm cô run sợ, cũng làm cô rung động.

Nửa đêm, Phác Ngọc tỉnh mộng, Trần Cửu An đang say giấc bên người, rất ít khi cô nằm mơ, nhưng không hề có ngoại lệ, mỗi lần mơ về anh đều là kỷ ức đẹp.

Cô không còn buồn ngủ, đứng dậy đi vào phòng khách uống nước, đèn trong sân quen chưa tắt, cô đi qua, tú cầu tuyết (1) mọc ven tường đã nở rộ gần hết, trong đêm khuya mùi hương thoang thoảng tỏa ngát, chỉ có tiếng cá vàng thỉnh thoảng quẫy đuôi.

“Sao lại không ngủ?”

Không biết Trần Cửu An tìm tới đây từ lúc nào, anh ôm chặt cô vào lòng cảm nhận được cái lạnh trên người cô, nhũn mảy.

“Em vừa mới nằm mơ.” Phác Ngọc nói với anh.

Trần Cửu An tắt đèn trong sân, kéo cô về phòng: “Mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy lúc chúng ta từ hòn đảo trở về.”

Anh ôm cô nói: “Chờ em tốt nghiệp rồi, chúng ta lại tới đó.”

Phác Ngọc nằm trong lòng ngực anh, cô nhớ đến một câu nói về loài hoa tú cầu tuyết: Một mối tình trung trinh không đổi thay.

Trần Cửu An, anh là giấc mộng đẹp nhất của cuộc đời cô.



(1) Tú cầu tuyết.

• 30/04/2019 •

8. Chương 7

Edit: Mina

Tháng 5 Chu Phác Ngọc đi thực tập ở Nguyên Đạo, Nguyên Đạo là phòng đầu giá nghệ thuật số một, cô chỉ là thực tập sinh, để đuổi kịp tiến độ kế hoạch của buổi triển lãm mỗi ngày cô đều bận đến nỗi chân không chạm đất.

Vị nghệ thuật gia tổ chức sự kiện lần này là người khá có tiếng trong giới đạo gần đây, nghệ thuật gia có chút xoi mói là điều khó tránh khỏi, từ sân bãi của hội triển lãm bọn họ đã tranh luận không ngừng nghỉ, Chu Phác Ngọc sửa bản thảo thiết kế sửa đến choáng váng đầu óc.

Tháng 6 buổi triển lãm diễn ra, hôm đó, trong lòng Chu Phác Ngọc có chút thấp thỏm, may mắn hiện trường hưởng ứng rất tốt, nghệ thuật gia dẫn bạn bè của mình đi ngắm quanh phòng triển lãm, Chu Phác Ngọc đi theo vị cấp trên cùng cộng tác.

“Phác Ngọc?”

Chu Phác Ngọc nghe thấy giọng nói quen thuộc, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tống Từ, hôm nay bà vẫn xinh đẹp động lòng người như mọi khi, mặc bộ váy dài màu tím nhạt, trên đầu đội chiếc mũ rộng vành nhưng không hề khoa trương.

Ánh mắt mọi người dừng lại trên người cô, Phác Ngọc đành phải gọi: “Mẹ.”

“Thì ra là con gái của cô à.” Nghệ thuật gia cười nói: “Là một đứa trẻ xuất sắc.”

Mọi người xung quanh sôi nổi phụ họa, Tống Từ đi về phía cô.

“Mẹ, con còn phải làm việc.”

Tống Từ cười nói: “Con đi xem triển lãm cùng khách cũng không được sao?”

Phác Ngọc không thể nói lại bà, đành phải đi theo, đến buổi trưa cùng Tống Từ dùng bữa.

“Sao lại muốn đi làm ở Nguyên Đạo?”

“Nguyên Đạo đứng đầu trong ngành sản xuất, vả lại con cũng thích phụ trách các buổi triển lãm.”

“Có xem xét việc đi du học không? Mẹ có thể giúp con.”

Phác Ngọc đặt đôi đũa xuống: “Mẹ, con không muốn đi.”

Cô biết suy nghĩ của Tống Từ, bà chưa bao giờ tán thành chuyện cô và Trần Cừu An ở bên nhau, thậm chí không từ bỏ bất cứ cơ hội nào khuyên nhủ cô chia tay.

“Mẹ, con không muốn chia tay Trần Cừu An.” Cô dừng lại một chút: “Ít nhất không phải hiện tại.”

Tống Từ mím môi, sắc mặt không vui: “Đến khi nào chứ? Phác Ngọc, ở bên nhau càng lâu càng khó rút ra.”

Chu Phác Ngọc dựa vào lưng ghế, có chút bất lực, sao cô không biết chứ.

Hai mẹ con gặp mặt ra về không vui, buổi tối Phác Ngọc trở lại biệt thự Tây Sơn, Trần Cừu An đang nấu ăn trong phòng bếp.

Cô ôm anh từ phía sau, Trần Cừu An bật cười thành tiếng, gọi cảm lời cuốn.

Tối nay Phác Ngọc lớn mật nhiệt tình, cô ngồi trên bụng Trần Cừu An, trên dưới phun ra nuốt vào, Trần Cừu An giữ eo cô, tiến vào ngày càng sâu.

“Ưm ~ anh, anh chậm một chút.” Giọng cô pha lẫn mật ngọt.

Trần Cừu An cười ác liệt: “Bảo bối, chậm một chút làm sao em sướng khoái được?”

Tuyệt trắng mềm mại hết như *hoa chi loạn chiến* (1), Phác Ngọc chỉ cảm thấy toàn người nóng lên, cô bám lấy bàn tay nắm trái anh đào của anh, mắt Trần Cừu An đỏ ửng, ra vào mạnh mẽ hơn.

(1) – *Hoa chi loạn chiến*: cười đến run rẩy cả người/cười đầy phóng túng, cười phá lên.

Anh chọc vào cái điểm kia, làm càn xâm nhập, Phác Ngọc sắp không chịu nổi, rên rỉ xin tha: “Trần ~ Trần Cừu An, cho em ~ khó chịu quá.”

“Bảo bối, nói chút gì đó dễ nghe đi.” Trần Cừu An cắn mút đầu v* cô, Phác Ngọc khó chịu, tay ôm mái tóc anh, cô sát lại gần bên tai anh, cắn vành tai anh.

“Anh trai, quá lớn, ưm ~” Khuôn mặt Phác Ngọc đỏ bừng.

Trần Cừu An ra vào mấy trăm lần, cuối cùng thẳng eo phụt bắn, Phác Ngọc cũng đồng thời lên đỉnh.

Sau hoan ái ngập tràn vui sướng là nghỉ ngơi dưỡng sức dài lâu.

“Buổi triển lãm hôm nay rất thành công.” Phác Ngọc có chút tự đắc.

“Giỏi vậy à? Muốn anh đi cổ vũ không?”

Anh còn muốn đi? Phác Ngọc lắc đầu liên tục.

Phác Ngọc nói: “Hôm nay gặp mẹ em ở buổi triển lãm.”

Sau một hồi, Trần Cừu An nhìn vào đôi mắt cô, cười dịu dàng: “Sau đó thì sao?”

Tay cô đè nhẹ lên đôi môi đang cười của anh: “Sau đó mẹ khen em.”

Trần Cừu An vuốt mái tóc cô, ôm cô vào trong ngực, cô gần như tham luyến hơi thở của anh.

Cô muốn cả cuộc đời này chứ không phải chỉ gắn bó trong chốc lát.

• 14/06/2019 •

9. Chương 8

Edit: Tybeo & Mina

Trần Cừu An đi công tác, thừa dịp cuối tuần Phác Ngọc đi uốn tóc, cô nhìn trái ngó phải chính mình trong gương, có phải vẫn nhìn ra đáng vẻ lúc trước của mình hay không?

Một mình cô đi đến chợ hoa, mua một chậu cúc đồng tiền, mùa hè đến rồi, cũng là mùa thích hợp ăn kem nhất. Cô quét dọn phòng một lượt, ngồi trên thảm ăn kem, trên tường có treo mấy bức tranh phác họa chân dung, là cô vẽ Trần Cừu An. Miệng ngậm kem, nhìn nhìn mấy bức tranh, trong lòng có chút nhớ anh.

Hôm nay Trần Cừu An trở về, thời tiết thành phố Bắc rất đẹp, đúng giờ anh đi ra ngoài sảnh chờ hàng không, Phác Ngọc đứng bên ngoài rào chắn, cô mặc chiếc váy dài màu lam nhạt, gió thổi sáu thối làm tà váy bay bay, Chu Phác Ngọc cười vươn tay, anh đi qua ôm cô vào lòng. Rõ ràng hai người họ tách ra có mấy ngày mà như xa nhau lâu lắm rồi.

Trên đường về, Phác Ngọc lái xe, Trần Cừu An ngồi ghế phụ hỏi: “Uốn tóc?”

“Đẹp không?” Phác Ngọc hỏi anh.

“Vô cùng xinh đẹp.” Anh khen ngợi đầy khoa trương.

Phác Ngọc cười cong cong đôi mắt.

Về đến nhà, Phác Ngọc nấu cơm, anh từ phòng tắm đi ra, xoa xoa tóc, nhìn thân ảnh bận rộn của cô.

Ngày trước anh rất ít khi ở lại biệt thự Tây Sơn, phòng ở đây quá rộng, lại xa công ty, lúc bọn họ mới ở bên nhau, anh mang Phác Ngọc đến mấy chỗ ở khác nhau, Phác Ngọc cười anh là thổ hôn có ba hang. Cô nói thích nhất sân nhỏ của biệt thự Tây Sơn, vì thế biệt thự Tây Sơn trở thành nhà của bọn họ. Cô trồng một vườn hoa trong sân, và cho anh một gia đình.

Màn đêm an tĩnh lại triền miên, trong bóng tối, tiếng thở dốc hết sức rõ ràng.

Xúc cảm mềm mại, làm người ta kiềm lòng không được sa vào. Môi lưỡi quấn quýt, cô ưm một tiếng thật khẽ. Môi anh hôn lên ngực cô, ngực cô vừa trắng vừa mềm, bị anh công lược chiếm lấy, mặc anh định đoạt, mặc anh xâm chiếm.

“Có nhớ anh không?” Anh hỏi bên tai cô.

“Nhớ... ưm...”

“Chỗ nào nhớ?” Tay anh di chuyển từ môi đến đầu ngực cô.

“Là chỗ này? Hay chỗ này?” Anh tà ác búng búng tay lên đầu nhũ của cô.

Phác Ngọc kêu một tiếng, chân treo bên hông anh, không còn ý chí chiến đấu với anh, chỉ mong anh công thành đoạt đất. Nhưng anh rất xấu xa, không cho cô toại nguyện.

Đầu lưỡi liếm liếm hàm trên của cô, bị trêu chọc mà run lên nhẹ nhẹ, vươn tay cầm gậy th* của anh, lỗ trên tràn ra một ít tinh dịch làm ướt tay cô, anh niết mông cô, ngón tay như có như không lướt nhẹ qua cánh hoa.

“Đang nghĩ gì thế? Ngoan, nói ra đi.”

“Muốn anh.” Cô đang đứng bên rìa vực thẳm, cũng muốn kéo anh theo xuống địa ngục tình dục.

“Trần Cừu An, em muốn anh!”

Anh động thân đưa phân thân vào, nhất thời không nghe thấy tiếng cô gọi tên mình, lưu luyến mà dịu dàng.

hoa huy*t nóng ả bao bọc lấy nóng bỏng của anh, thất lực mềm mại của cô mặc anh đùa nghịch, Trần Cừu An đâm mạnh lên đỉnh hoa tâm, từng chút từng chút một.

“Ừm ~ Anh nhẹ, nhẹ chút....”

Chu Phác Ngọc yếu ớt cầu xin anh, nhưng lại càng kích thích dục vọng của anh, anh ngậm lấy môi cô, mút mạnh hơn, bên dưới dùng sức đâm vào hoa huy*t. Cô yêu kiều rên rỉ, hoa huy*t co rút thắt chặt, động tác của anh ngày càng nhanh, hai người cùng nhau lên đỉnh.

Trước lúc sắp ngủ, Chu Phác Ngọc thủ thủ bên tai anh: “Trần Cừu An, em thực sự rất rất thích anh.”

Trần Cừu An có hơi bất ngờ, Phác Ngọc không phải kiểu người hay bày tỏ cảm xúc của mình ra ngoài, bọn họ ở bên nhau mấy năm, số lần Phác Ngọc thổ lộ tâm tình có thể đếm trên đầu ngón tay, anh ôm cô vào lòng.

Lúc Phác Ngọc mơ màng ngủ nghe thấy anh nói một câu: “Anh yêu em.” Vì thế cô mỉm cười, một đêm ngủ ngon giấc.

• 14/06/2019 •

10. Chương 9

Edit: Tybeo & Mina

Thời tiết nóng dần lên, khoảng 6 giờ tối, Trần Cừu An căn thời gian đi đón Phác Ngọc tan tầm, xe dừng ở đối diện, anh châm điều thuốc.

Tiếng ve kêu không dứt, báo hiệu mùa hè đã đến.

Hút hết một điếu, anh thấy Phác Ngọc, cô cùng đồng nghiệp vẫy tay tạm biệt, đi lên lối đi bộ, từ xa trông thấy anh, chạy chậm qua đây, cô mặc áo xanh lục và chân váy trắng, tựa như hoa dành dành nở đầu mùa hè.

Chu Phác Ngọc lên xe, tặng cho anh một làn môi thơm, anh nở nụ cười với cô, bật đèn chuyển hướng, mang cô đi ăn cơm.

Chung Ngôn, bạn của Trần Cửu An mới mở một nhà hàng Thái Lan, anh ta là người thích náo nhiệt, kêu gọi bạn bè dẫn người nhà, bạn bè của mình đến đầy một bàn.

Trần Cửu An và Phác Ngọc tới sau cùng, phục vụ dẫn bọn họ vào phòng. Chung Ngôn ngồi đối diện cửa, thấy họ đầu tiên.

“Nhị ca tới!”

Trần Cửu An gật đầu với anh ta, nắm tay Phác Ngọc ngồi vào bàn. Phác Ngọc thích đồ ăn Đông Nam Á chua ngọt, Trần Cửu An ngồi bên cạnh gấp đồ ăn cho cô cùng cô nói chuyện.

“Gà hấp chanh, muốn thử không?”

“Ném thử món salad này.”

Bát nhỏ của Phác Ngọc chất đầy đồ ăn, có chút buồn cười nói: “Anh ăn đi, đừng lo cho em.”

“Nhị ca, anh chỉ lo cho mình Nhị tẩu, chúng ta đã bao lâu không tụ họp rồi.” Chung Ngôn nâng chén rượu kính anh.

Trần Cửu An cười nói, “Cậu vừa cải tà quy chính được mấy ngày, đạo gần đây coi như cũng có tiến bộ.”

Năm nay Chung Ngôn vào công ty của gia đình mình, bản thân cũng làm ra vài thành tựu.

Trần Cửu An trò chuyện với Chung Ngôn, Chu Phác Ngọc nhận ra một tầm mắt quan sát mình, cô im lặng nhìn sang.

Mạnh Dịch Duyên hào phóng tự nhiên cười với cô, Chu Phác Ngọc chỉ gặp cô ấy vài ba lần, nhưng ấn tượng khá sâu sắc.

Cơm nước xong, đoàn người đi tới câu lạc bộ, mở hai bàn mặt chược, Chung Ngôn bắt chuyện với Phác Ngọc.

“Nhị tẩu, tới chơi một chút.”

Phác Ngọc cười xua tay: “Tôi chơi không giỏi.”

“Có Nhị ca ở đây, chị sợ cái gì, tới đây, chơi một chút thôi.”

Phác Ngọc từ chối không được đành phải ngồi vào chơi, Trần Cửu An ở bên cạnh cô làm quân sư.

Nhà trên thả bài, Phác Ngọc thấp giọng hỏi anh: “Em nên đánh cái nào?”

“Tự em đánh đi, đừng hỏi anh.”

Người này còn mang thù cô mà, Phác Ngọc tức giận liếc anh một cái, đánh ra một quân bài.

“Cổng.”

Phác Ngọc ngược mắt nhìn, người ngồi đối diện cô là Mạnh Dịch Duyên. Đánh một vòng, Chu Phác Ngọc thua chỉ còn một đồng xu.

Phác Ngọc đưa bài cho anh: “Chỉ còn lại quân này thôi.”

Cô có chút bất đắc dĩ, Trần Cửu An cười vui vẻ, anh ghé sát cô nói chuyện: “Nhóc đáng thương, anh giúp em thắng lợi trở về được không?”

Trần Cửu An ngồi vào bàn, thế cục rất nhanh đảo ngược, Phác Ngọc chơi không giỏi cũng ngó vào xem. Anh cầm một bàn tay cô lên nhìn ngắm, tay cô mềm mại nhỏ nhắn, không sơn móng tay.

Không bao lâu sau, quả nhiên Trần Cửu An thắng, thậm chí còn nhiều hơn lúc đầu, anh đổ mặt chược xuống mặt bàn, không lấy đồng xu, ngồi cùng Phác Ngọc trên ghế sofa ăn trái cây.

Chung Ngôn hẹn đều là bạn bè thân thiết, tất nhiên cũng quen biết Trần Cửu An, không ít người lại đây bắt chuyện với anh, Phác Ngọc liền ngồi im ở một bên.

Trần Cửu An cùng người khác nói chuyện, thi thoảng nhìn về phía Phác Ngọc, mọi người ở đây đều là người thông minh, thường xuyên qua lại nên rất nhanh hiểu ý. Trước nay, Trần Cửu An là người ngoan độc, trên thương trường lão luyện như gió đêm rầm, mấy năm nay lại ngày càng thu mình lại, mọi người đều nói anh đổi tính, hiện giờ xem ra, là do gặp phải đối thủ mới đúng.

Trên đời này mọi chuyện không thể nói trước được, chim sẻ có thể mổ điều hâu, công ngầm lật được thuyền dò.

Buổi tối về nhà, Trần Cửu An gọi tài xế tới, hai người sóng vai ngồi ở ghế sau, Phác Ngọc uống rượu không nhiều lắm, chỉ hơi say. Cô ghé vào cửa sổ, gió đêm thổi tới, hơi híp híp mắt.

Trần Cửu An ôm hông cô hỏi: “Hôm nay vui không?”

Phác Ngọc gật đầu, hôn hôn môi anh: “Rất vui về!!”

• 14/06/2019 •

11. Chương 10

Edit: Tybeo & Mina

Phác Ngọc không nghĩ tới Mạnh Dịch Duyên sẽ mời cô ăn cơm, địa điểm nhà hàng cách nhà ăn công ty không xa, Phác Ngọc bận rộn đến giữa trưa mới tới.

Phục vụ dẫn cô đến chỗ ngồi, từ xa đã nhìn thấy Mạnh Dịch Duyên. Cô ấy ngồi bên cạnh cửa sổ, chậm rãi lật xem thực đơn trong tay, khi Phác Ngọc tới gần, cô ấy cũng phát hiện, ngẩng đầu, trên mặt là một nụ cười thân thiện.

“Cô đến rồi.” Cô ấy đưa quyển thực đơn cho Phác Ngọc: “Tôi không biết cô thích ăn gì nên vẫn chưa gọi đồ cho cô.”

Phác Ngọc ngồi xuống gọi bữa một phần bít tết rồi đưa thực đơn cho phục vụ.

“Tìm tôi có việc gì không?”

Mạnh Dịch Duyên không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, cười cười: “Tôi đi ngang đây, nghe nói cô làm ở đây nên muốn ăn đi ăn một bữa với cô, cô không ngại chứ.”

Phác Ngọc cũng không qua loa lấy lệ với cô ấy, Nguyên Đạo hợp tác với vô số nghệ thuật gia cả trong và ngoài nước, các buổi triển lãm lớn nhỏ diễn ra liên tục không ngừng.

“Không có gì, một bữa cơm thôi mà.”

Phác Ngọc không phải người quá nhiệt tình với người khác, nói một tiếng với cô ấy rồi đi vào toilet.

Mạnh Dịch Duyên nhìn theo bóng lưng cô, không hề nghi ngờ. Chu Phác Ngọc là một cô gái xinh đẹp, mới hai mươi mấy tuổi, cha mẹ sinh ra cho một dáng vóc đẹp, thon thả thướt tha. Có người đàn ông nào mà lại không thích mỹ nhân? Thành phố Bắc không thiếu mỹ nhân, rốt cuộc Chu Phác Ngọc có bản lĩnh gì làm Trần Cừu An yêu thích mấy năm liền? Cô thật sự không rõ.

Một bữa cơm không mặn không nhạt, bít tết ăn được một nửa, bỗng nhiên Mạnh Dịch Duyên nói: “Tôi và Nhị ca quen biết từ khi còn bé, mấy cô gái trong tứ hợp viện hơn nửa đều thừa nhận từng thích anh ấy,

trước giờ anh ấy luôn từ chối mọi tình cảm, nhưng thật ra mấy năm nay anh ấy đã thay đổi không ít.”

Vấn đề bây giờ mới bắt đầu, Phác Ngọc cắn một miếng bút tét đưa vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm, quả thật, cô không bài xích Mạnh Dịch Duyên nói những thứ này, trái lại cô khá ngạc nhiên, kể từ khi cô và Trần Cừu An quen nhau, anh đã là đáng vẻ này, trước kia là người thế nào thì cô cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người khác nhắc đến.

Mạnh Dịch Duyên nói rất nhiều, Trần Cừu An khi đi học rất được nữ sinh hoan nghênh, khi học đại học cố chấp muốn đến nước Mỹ, rồi sau khi về nước gây dựng sự nghiệp, Phác Ngọc nghe nghe liền hiểu đôi chút, chắc chắn một điều Mạnh Dịch Duyên thích Trần Cừu An rất nhiều năm rồi, những chuyện nhỏ nhặt trải qua thời thanh xuân muốn nhớ hết thật không dễ dàng.

Chu Phác Ngọc lạnh nhạt lắng nghe, trên mặt không có biểu hiện dư thừa nào, Mạnh Dịch Duyên nhấp một ngụm trà nói, “Phác Ngọc, cô là một cô gái tốt, cô có từng nghĩ về sau cô và Nhị ca sẽ thế nào không?”

Cô ấy không hỏi thẳng, Phác Ngọc cười cười: “Về sau thế nào, có dự định kết hôn hay không à?”

Mạnh Dịch Duyên dừng một chút: “Tình yêu đến cuối cùng đều là vậy!”

Phác Ngọc cười tươi hơn, “Tôi còn trẻ, không nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa, chuyện tình cảm khó mà nói được, có biết bao cặp đôi hôm nay yêu nhau đến chết đi sống lại, tới ngày mai đừng cái chia tay.”

Bữa cơm này đã định sẵn kết thúc trong không vui, Phác Ngọc tạm biệt cô ấy trở về công ty, cô đi về hơi muộn, vào thang máy chỉ có mình cô, vừa cúi đầu liền thấy mũi giày, hôm nay cô mang một đôi giày màu hồng có đế bằng nhưng tơ mềm mại, hôm cô tốt nghiệp, Trần Cừu An đi công tác nước ngoài mua về cho cô, tinh xảo xinh đẹp nhưng cũng rất hợp để đi hàng ngày.

Anh tự mình mang giày cho cô, Phác Ngọc hỏi anh: “Sao đột nhiên lại muốn tặng giày?”

Anh quỳ một gối dưới đất, một bàn tay nắm mắt cá chân cô, “Muốn em tiến xa hơn.”

Lúc trước xem bộ phim điện ảnh, có một lời thoại cô vẫn nhớ rõ: *Mỗi cặp tình nhân đều có một đôi chân, cách núi cách biển vẫn về bên nhau.*

Mang đôi giày anh tặng, cô hy vọng nhường nào, dù sông núi muôn trùng, cô vẫn sẽ trở về bên cạnh anh.

• 16/06/2019 •

12. Chương 11

Edit: Tybeo & Mina

Chiều tối, Trần Cừu An đến đón cô tan tầm, hai người đi siêu thị mua đồ nấu cơm tối, cô đẩy xe đẩy, Trần Cừu An đứng ở trước kệ hàng chọn lựa.

“Hôm nay ăn cà ri được không?”

“Được.” Cô cười nói.

Trong bể thủy tinh khu thủy sản, mấy con cua đang múa may mấy cái càng của mình, Trần Cừu An nói nhân viên gói cho mình ít bạch tuộc, sau đó cũng tới cùng cô xem cua đánh nhau.

“Muốn ăn cua không?”

“Bây giờ chưa phải mùa cua ngon.” Phác Ngọc cười cười nói: “Chờ tới tháng chín, em làm cua rim cho anh ăn.”

Về đến nhà, Trần Cừu An nấu cơm, Phác Ngọc ôm máy tính làm bản kế hoạch.

Qua một lúc lâu, cô ngửi được hương thơm cà ri quanh quần, buông máy tính, chạy vào phòng bếp xem.

Trần Cừu An đeo tạp dề, hầm một nồi cà ri, lại thêm một chảo bạch tuộc xào.

“Thơm quáaa~”

Trần Cừu An bưng đĩa bạch tuộc ra bàn ăn cơm, lúc quay lại đã thấy có người ăn vụng cà ri.

“Ăn ngon không?”

Phác Ngọc cho anh một ngón tay cái.

“Đầu bếp có muốn được thưởng không nào?”

Phác Ngọc nói xong, nâng mặt anh lên, tặng anh một nụ hôn mang vị cà ri.

Ăn cơm xong, Phác Ngọc đi cho cá của cô ăn, hoa sen trong lu đã nở hoa, nhìn rất duyên dáng.

Đóng rèm cửa sổ, Trần Cừu An từ trong phòng bếp đi ra, xoa tay hỏi cô: “Có muốn đi tản bộ không?”

Biệt thự Tây Sơn cách nội thành không xa, hai người đi dạo gần quanh đó, có cụ già đang tập luyện Thái Cực, Phác Ngọc ở một bên xem. Ông ngoại cô cũng luyện Thái Cực, ngày nhỏ cô thường xuyên đi theo ông ngoại học.

“Nói không chừng sau này chúng ta già rồi cũng như thế.” Trần Cừu An nói.

“Hửm?”

“Sau này chúng ta già rồi, anh luyện Thái Cực, em khiêu vũ ở quảng trường, giống như những ông cụ bà cụ khác.”

Anh nói nghiêm túc, nhưng Phác Ngọc nghĩ nghĩ tới hình ảnh đó lại tức cười.

Anh thấy cô không nói gì, kéo cô tiếp tục đi nơi khác, không biết thế nào lại trầm mặc, Phác Ngọc nhìn anh, sườn mặt anh rõ nét.

Trong lòng cô lại ghen tị, bước đi chậm chạp.

“Trần Cừu An.” Cô gọi tên anh, rồi nói: “Nếu sau này anh thích người khác, ngàn vạn lần đừng nói cho em biết.”

Trần Cừu An nhú mày.

“Nói linh tinh gì đấy.”

Phác Ngọc ôm cánh tay anh, cọ nhẹ nhẹ.

Buổi tối trên giường, Trần Cừu An đặc biệt tàn ác.

Phác Ngọc ghé bên giường, anh ở phía sau mãnh liệt thúc tới không chút lưu tình.

“Ừm ~ Trần Cừu An ~ anh, anh đừng ~”

Trần Cừu An cắn vành tai cô, như là để phát tiết bất mãn trong lòng. Phác Ngọc không nhìn thấy vẻ mặt của anh, khuôn mặt anh âm trầm, cơ bụng thắt chặt.

“Trần Cừu An ~”

Âm thanh của cô mềm mại cầu xin anh, Trần Cừu An nắm lấy bầu ngực cô, rên một tiếng ở trong cô bắn ra.

Cô bị lấn qua lộn lại ba lần, mệt mỏi ngủ thiếp đi, Trần Cừu An tự biết mình hơi quá, hôn hôn đôi mắt ướt nhẹp của cô, ôm cô đi vào giấc ngủ.

Mùa hè Chu Phác Ngọc sụt cân, tháng tám cô bị ốm hai lần, trong lòng cô cảm thấy bất an, khi nhận được điện thoại của Tống Từ, cô đang làm việc, cuộc trò chuyện không đến một phút liền cúp máy, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

“Phác Ngọc cô có ổn không?” Đồng nghiệp thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Ổn? Có lẽ sắp không ổn rồi.

Cô cần chìa khóa xe về nhà, tầm này không phải giờ cao điểm, cô lái xe cực nhanh, cả người chết lặng, về nhà lấy hai bộ quần áo liền đến sân bay.

Cô muốn ngồi chuyến bay sớm nhất đến thành phố Hải, di động vẫn kêu không ngừng, cứ cách năm phút Trần Cừu An lại gọi, cô không có dũng khí nghe máy, trực tiếp tắt nguồn, nghe thấy thông báo chuyến bay.

Đến bệnh viện đã là 5 giờ sáng, cô vào phòng bệnh, không nghĩ tới giờ này mà Tống Từ vẫn còn thức.

“Sao mẹ không ngủ?” Hồi lâu không nói gì, giọng cô khàn đặc.

“Ngủ không được.” Sắc mặt Tống Từ tiêu tụy không ít, Phác Ngọc đứng ở cửa, không biết phải làm thế nào.

“Mẹ muốn ăn gì không? Con đi mua cho mẹ.”

Tống Từ nhìn cô, trong mắt có vô vàn cảm xúc, có cảm động có bất đắc dĩ, còn có giống như được giải thoát.

Ánh mắt như vậy thực sự muốn bức cô phát điên, Chu Phác Ngọc đặt hành lý xuống đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ yểu chuyển giải thích, Chu Phác Ngọc nghe xong khiếp sợ, từ năm ngoái Tống Từ đã kiểm tra ra sức khỏe có vấn đề, nhưng bà kéo dài không muốn chữa trị, tới bây giờ đã không cứu vãn được nữa.

Một năm nay, bà liên tục trì hoãn, tự sát từ từ.

Chu Phác Ngọc chậm chạp trở về phòng bệnh, bệnh viện tư nhân có mức độ yên tĩnh cho người bệnh cao, cô trở lại phòng bệnh, Tống Từ nằm trên giường bệnh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vì sao?”

Bà chậm rãi nhìn về phía cô, nhìn cô con gái nhỏ của mình, nụ cười nhàn nhạt mang theo quyết đoán dửng dưng, thậm chí có cả toại nguyện.

• 05/07/2019 •

13. Chương 12

Edit: Tybeo & Mina

Chu Phác Ngọc không có bố, từ trước tới nay không hề có, sau khi ông bà ngoại lần lượt rời đi, Tống Từ mẹ cô là người thân duy nhất của cô.

Nhưng hiện tại, Chu Phác Ngọc ngồi trên ghế, cúi đầu, không ngăn được nước mắt, cô không hiểu, cũng không thể lý giải cách làm của Tống Từ, từ khi cô bắt đầu có trí nhớ đã không thể hiểu bà, bà có thương cô không? Có lẽ có, nếu không sao lại sinh ra cô. Nhưng vì sao lại gửi cô cho ông bà ngoại nuôi, vì sao có vẻ không muốn nhìn cô nhiều thêm một cái? Đời này, phủ nhận Chu Phác Ngọc lớn nhất chính là đến từ mẹ của cô.

“Phác Ngọc.”

Tống Từ nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, “Mẹ biết mẹ không phải người mẹ tốt, thực sự có lỗi với con.”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa.” Phác Ngọc cúi đầu: “Nếu mẹ chỉ muốn nói lời xin lỗi, vậy thì đừng nói, con sẽ không chấp nhận.”

Cô đứng lên, kéo hành lý đi ra ngoài: “Con về nhà trước, tối lại đến thăm mẹ.”

Số 31 đường Nam Kinh, là nơi cô lớn lên từ nhỏ, cầm chìa khóa bằng đồng đã cũ mở cửa, hoa cỏ trong sân mọc lên tươi tốt, đều là công của người làm vườn, từ sau khi ông bà ngoại rời đi, Phác Ngọc rất hiếm khi trở về thành phố Hải, cô xách hành lý lên lầu, thay chân và ga giường, quét dọn một phen, mới nhớ mở đi động.

Âm báo nhắc nhở vang lên không ngừng làm cô sợ hết hồn, cô biết mình làm sai, gạt ra số điện thoại của Trần Cừu An gọi đi.

Rất nhanh có người bắt, âm thanh phát ra từ cổ họng Trần Cừu An cho thấy anh đang nổi nóng.

“Chu Phác Ngọc.” Trần Cừu An hít thở nặng nề, anh cố chậm rãi bình phục tâm tình: “Hiện tại em đang ở đâu?!”

“Em ở nhà, ở thành phố Hải.” Cô ngồi trên sàn, áp mặt vào giường đệm, “Cừu An, mẹ em sắp chết.”

Trần Cừu An không ngờ tới chuyện này, anh trầm mặc một lúc, thanh âm dịu đi.

“Em ở yên trong nhà, ngủ một giấc, mở mắt ra, anh đã đến nơi rồi.”

Ngắt điện thoại, Chu Phác Ngọc tắm xong nằm ở trên giường, nhìn quạt trần màu đồng xoay tròn trên trần nhà, ở đây chưa đến 24 tiếng mà cô như tiến vào một cơn ác mộng. Trong đầu cô lúc thì hiện lên dáng vẻ của Tống Từ ở trong bệnh viện, lúc thì khung cảnh sinh hoạt hồi nhỏ sống cùng ông bà ngoại, lúc lại là dáng vẻ của Trần Cừu An.

Bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, khi cô tỉnh lại phát hiện trên mặt đầy nước mắt, là Trần Cừu An gọi đến.

“Xuống dưới mở cửa cho anh.”

Cô xuống lầu mở cửa cho anh, mới phát hiện trời đã tốt, cô mở cửa, Trần Cừu An đứng ngoài cửa, nước mắt cô tuôn trào, Trần Cừu An bước đến ôm cô vào lòng.

“Đừng khóc, Phác Ngọc.” Giọng anh kiên định trầm ổn, “Anh ở đây rồi.”

Bọn họ cứ ôm nhau như thế, giữa lòng thành phố phồn hoa, trong khoảng sân yên tĩnh, một góc nhỏ của thế giới.

Phác Ngọc cầm tay anh lên lâu: “Em phải đến bệnh viện rồi, anh ăn cơm chưa?”

Cô vào phòng, cởi đồ ngủ thay quần áo: “Anh ở đây nghỉ ngơi, em đi một lát liền trở về.”

“Phác Ngọc, anh cùng em đến bệnh viện.”

Phác Ngọc có chút luống cuống, nhìn anh, từ lúc cô và anh bên nhau chưa từng quên một điều, yêu nhau,

là chuyện của hai người bọn họ, cho tới bây giờ cô không dám liên lụy đến gia đình hai bên, dẫn anh đi gặp mẹ, nếu sau đó phải kết thúc thì làm sao đây? Cô không dám nghĩ tới.

Trần Cửu An thở dài, ôm cô vào lòng: “Phác Ngọc, mọi chuyện có anh ở đây rồi.”

Cô nắm tay anh, gật gật đầu, hai người ra cửa, tài xế đã đợi ở ven đường, Chu Phác Ngọc ngồi vào xe, lúc này mới cảm thấy yên tâm một chút, cô dựa vào lồng ngực anh, cảnh đêm ở thành phố Hải không thua kém thành phố Bắc, cô không có tâm tình ngắm phong cảnh, thậm chí chỉ muốn ở bên cạnh người đàn ông này.

Hai người tới phòng bệnh, Tống Từ vẫn nằm trên giường bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn về phía cửa.

Phác Ngọc buông tay Trần Cửu An, có hơi xấu hổ, Trần Cửu An lại nắm chặt tay cô hơn.

“Chào đi.”

Tống Từ quan sát anh không chút giấu diếm, nở nụ cười, dù bệnh cũng không ảnh hưởng đến nhan sắc của bà, khi cười lộ lên lại có một phong thái khác.

“Chẳng trách Phác Ngọc thích cậu như thế.”

Hai người ngồi cạnh giường, Phác Ngọc ngồi ở một bên, Trần Cửu An nói chuyện với Tống Từ.

Trần Cửu An rất biết cách ứng phó với trường bối, thỉnh thoảng đùa cho Tống Từ bật cười, Phác Ngọc ngồi một bên lại giống như người ngoài.

“Phác Ngọc, con đi xuống lầu mua ít trái cây cho Cửu An ăn đi.” Tống Từ sai bảo cô.

Chu Phác Ngọc đành phải cầm ví xuống lầu, trước khi đi còn liếc Trần Cửu An một cái, mang theo oán giận.

Phác Ngọc đi rồi, lát sau Tống Từ mới lên tiếng: “Hiện tại ta là người đang chờ cái chết.”

“Đi.”

Tống Từ cười ngắt lời anh: “Cậu không cần phải nói, ta chỉ mong sao chết thôi.” Nói xong, sắc mặt bà vẫn thản nhiên: “Chỉ là Phác Ngọc, đứa nhỏ này không chịu nổi chuyện này.”

“Cậu cảm thấy ta rất nhẫn tâm đúng không?”

Trần Cừu An nói: “Dì, cháu không biết suy nghĩ của dì, cũng không có tư cách bình luận cách làm của dì. Nhưng đối với cô ấy, quả thực dì quá tuyệt tình.”

Tống Từ trầm mặc một lúc: “Từ nhỏ ta đã rất tùy hứng, ở độ tuổi Phác Ngọc có đôi khi còn không bằng con bé, người ngoài đều cảm thấy tính cách con bé không giống ta, đều cho rằng con bé giống bố nó, chỉ có ta biết, đứa nhỏ này cực kì giống ta, thích cái gì liền cố chấp đến cùng, đến chết cũng không chịu buông tay.”

“Hai mươi mấy tuổi, đáng lý ta nên chết rồi, khi đó bố con bé xảy ra chuyện, ta chỉ muốn chết theo, ai biết kiểm tra ra mang thai Phác Ngọc, bố con bé luôn hy vọng có một đứa con, ta nghĩ, vậy thì sinh đi. Sau khi sinh ra, bố mẹ hỏi ta bố con bé là ai, ta không nói, nhất quyết không nói, bố con bé đã mất, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ta nhìn Phác Ngọc, bỗng nhiên nghĩ, đứa nhỏ này không có bố, nếu lại không có mẹ, về sau phải làm sao đây, bị bắt nạt phải làm sao đây, sau này kết hôn bị mẹ chồng ghét bỏ làm sao đây. Nghĩ như vậy, ta không dám chết, chớp mắt một cái, lúc con bé hai mươi tuổi, ta gả cho Trần Uyên, nghĩ, nếu ta có một gia đình, sau này con bé cũng sẽ tốt hơn. Lúc biết có bệnh, ta thực sự thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thật đấy.”

Rốt cuộc cũng tới ngày này, rốt cuộc bà cũng đạt được ước nguyện.

“Trần Cừu An, cậu là người đàn ông tốt.” Tống Từ tiếp tục nói: “Nhưng Phác Ngọc ở bên cậu, chỉ sợ sau này con bé sẽ chịu thiệt.”

Gia thế Trần Cừu An không tầm thương, sao có thể chấp nhận người có thân thế như Phác Ngọc.

Trần Cừu An trầm mặc một lát: “Cháu sẽ cưới Phác Ngọc, cháu là cháu, gia đình cháu không thể chi phối cháu.”

Đúng lúc Phác Ngọc mua trái cây trở về, không nghe thấy lời Trần Cừu An vừa nói, nhìn sắc mặt hai người không tốt lắm, cô không rõ chuyện gì: “Làm sao vậy?”

Tống Từ gọi cô qua: “Mua gì thế? Gọt vỏ táo cho Cừu An đi.”

Trần Cừu An nhận dao gọt vỏ táo, Tống Từ không thể ăn những thứ gì, anh bỏ táo bưng đến cho Phác Ngọc ăn.

Phác Ngọc ăn táo, cô nhìn Tống Từ, vẻ mặt bà có chút mệt mỏi, như là muốn ngủ như bình thường. Phác Ngọc bỏ tay bà vào trong chăn, Tống Từ nói: “Con và Cừu An trở về nghỉ ngơi đi.”

“Có muốn con ở lại với mẹ không?”

“Không cần, con về đi, đừng lo lắng.”

Phác Ngọc đành phải cùng Trần Cừu An về nhà, buổi tối, hai người nằm trên giường của Phác Ngọc.

Phác Ngọc chôn trong ngực Trần Cừu An, gió điều hòa thổi ra khí lạnh, không cảm thấy nóng.

“Năm ngoái mẹ em đã biết mình bị bệnh, nhưng mẹ vẫn luôn không chịu điều trị, nếu không phải tới tận lúc này, mẹ cũng sẽ không nói cho em biết.”

Cô thở dài: “Hồi nhỏ, mẹ rất ít khi ở nhà, đi du học nước ngoài, hoặc mở triển lãm ở khắp nơi trên toàn quốc, mẹ luôn bận bịu công việc, em từng hỏi bà ngoại, có phải mẹ không thích em hay không, bà ngoại bảo em hãy tha thứ cho mẹ, không ai yêu em nhiều hơn mẹ cả.”

Khi đó cô nhỏ như vậy, còn chưa học được cách làm nũng với mẹ, mà đã học được cách tha thứ trước.

Cũng không phải oán giận, Phác Ngọc cảm thấy dường như tình cảm giữa mình và mẹ cách một khoảng cách rất xa rất xa, không thể hiểu được, chỉ có thể bao dung.

• 05/07/2019 •

14. Chương 13

Edit: Tybeo & Mina

Hôm sau, Phác Ngọc thức dậy từ sớm, khi trời mới tờ mờ sáng, Trần Cừu An nhận thấy người bên cạnh cử động, ôm lấy eo cô.

“Sao không ngủ thêm lúc nữa?”

Phác Ngọc thấy anh còn mơ màng, trong lòng cảm thấy mềm mại.

“Anh ngủ đi, em đi mua đồ ăn.”

Cô vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra, Trần Cừu An đang ngồi trên giường, nửa người trên anh để trần, vóc dáng đẹp đến mức làm người ta phải huyết sáo. Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, Phác Ngọc tìm được một giỏ tre để đựng thức ăn.

Hai người cùng đi chợ mua thức ăn, Phác Ngọc nói chuyện với bác gái bán hàng, Trần Cừu An đứng bên

cạnh nhìn cô, cô mua xong một thứ lại bỏ vào giỏ tre anh cầm, thoát nhìn hai người họ như một đôi vợ chồng bình thường.

Bữa sáng, Phác Ngọc làm sủi cảo tôm tươi với bắp, sủi cảo làm lấy ra khỏi lồng trong suốt óng ánh, Trần Cừu An ngồi trong phòng ăn ăn điểm tâm, Phác Ngọc nấu cháo trong bếp, cô nấu cháo thịt, cô băm thịt thật nhỏ, sợ Tống Từ không tiêu hóa được.

Trần Cừu An cần hộp giữ nhiệt đi cùng cô đến bệnh viện, lúc này mới 8 giờ, lúc vào phòng, Tống Từ sớm đã dậy, Phác Ngọc không khỏi nhủ mày.

“Sao mẹ không ngủ thêm một lát nữa? Không thoải mái chỗ nào sao?”

Đến lúc này rồi, còn cái gì thoải mái hay không thoải mái chứ, Tống Từ vẫn cười nói: “Mẹ vẫn ổn, người lớn tuổi ngủ không nhiều mà.”

Phác Ngọc giúp bà điều chỉnh giường bệnh, mang bàn ăn lên: “Con có nấu cháo, mẹ ăn một chút đi.”

Hương cháo bay khắp phòng, Tống Từ không muốn ăn nhưng vẫn cố ăn hơn nửa bát. Ăn cháo xong, bà nói: “Phác Ngọc, mẹ muốn ra nước ngoài.”

Phác Ngọc dừng động tác trên tay: “Sao lại đột nhiên muốn ra nước ngoài, mẹ bây giờ còn có thể chạy loạn đi đâu chứ.”

“Phác Ngọc, mẹ muốn đi gặp bố của con.”

“Bố của con?”

Phác Ngọc ngạc nhiên, cô chưa từng gặp bố của mình, cũng chưa từng biết bố mình trông như thế nào. Tống Từ hơi nheo mắt, phẳng phất trở về năm xưa.

“Bố con là một nhà hải dương học, năm đó khi đang làm khảo sát thì gặp sự cố trên biển.”

Câu tiếp theo, bà không nói, bao năm qua, thời gian mang theo tình yêu và thanh xuân của bà, bà chưa bao giờ quên người ấy, hơn hai mươi mấy năm bỏ dỡ có liên quan đến người ấy, trong trí nhớ khuôn mặt đó vẫn giống như năm nào.

Giọng của Phác Ngọc khàn khàn: “Mẹ với chú Trần là thế nào?”

Tuy rằng Tống Từ và Trần Uyên kết hôn, nhưng mấy năm nay, Phác Ngọc chỉ gặp ông vài lần, lúc này mới chợt nhận ra.

“Mẹ không muốn liên lụy đến ông ấy.” Ngờ kị Tống Từ bình thản, bà và Trần Uyên chẳng qua là đôi bên có lợi, ông mượn danh tiếng của bà, bà lợi dụng thân phận của ông.

“Con đi với mẹ, cũng tiện chăm sóc mẹ hơn.”

Tống Từ có chút bất đắc dĩ: “Mẹ đã có sắp xếp, con đi làm gì. Mẹ muốn tự mình đi gặp bố con.”

Từ nhỏ Phác Ngọc không có khái niệm về bố, tình cảm rất mơ hồ, thế nhưng cô biết, Tống Từ rất yêu ông ấy.

Tống Từ trước nay là người có chủ kiến, ngay tuần sau đã muốn đến đảo Greenland. Trần Cửu An ở lại thành phố Hải không được lâu, để lại Phác Ngọc một mình chăm sóc mẹ. Chu Phác Ngọc nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng bệnh, hằng ngày ở bên cạnh chăm sóc mẹ. Ban ngày đọc sách đọc báo cho bà, buổi tối cùng bà nói chuyện phiếm về cuộc sống, hơn hai mươi năm hai mẹ con chưa từng thân mật như vậy.

Trước ngày đi một ngày, Tống Từ gọi cô đến bên giường cho bà xem, Phác Ngọc đứng co lại một bên, sợ làm bà không được tự nhiên, Tống Từ nhéo nhéo bên hông cô.

“Trông có vẻ gầy, nhưng vóc dáng vẫn rất cân xứng.”

Phác Ngọc có chút buồn bực lẫn xấu hổ.

“Trần Cửu An với con sống có ổn không?”

Lúc này hỏi câu hỏi có ổn hay không cũng mang theo chút hàm ý khác, Phác Ngọc đỏ mặt, vẫn đáp: “Ổn.”

“Mẹ cũng đoán được, nhìn qua không tồi.”

Tắt đèn, tai Phác Ngọc nóng bừng bừng.

Tống Từ ôm cô nói: “Con với cậu ấy phải sống thật tốt, mẹ để chọn cho con người khác, con lại khẳng khái không chịu, nếu sau này có chuyện gì, mẹ cũng không còn cách nào quyết định giúp con được nữa.”

Đôi mắt Phác Ngọc hơi ẩm ẩm: “Anh ấy đối với con rất tốt, con tin anh ấy, dù không có anh ấy, con còn không tìm người khác hay sao.”

Tống Từ thở dài: “Nếu con đã nói vậy thì tốt rồi.”

Lúc lâu sau, Tống Từ mới mở miệng: “Phác Ngọc, mẹ luôn cảm thấy có lỗi với con, nhưng cũng biết không

thể bù đắp được, mẹ không có cách nào giống như những người mẹ khác cho con một gia đình hoàn chỉnh, thậm chí chưa bao giờ đề cập tới bố của con.”

Nói tới đây, bà dừng lại vài giây: “Ông ấy là một người rất tốt, nếu ông ấy còn sống, hôm nay tất cả mọi thứ sẽ khác.”

Bà hôn lên trán Phác Ngọc: “Nhưng, con mãi mãi là bảo bối của chúng ta.”

Phác Ngọc nhỏ giọng khóc trong ngực bà, hai mẹ con ôm nhau ngủ, khoe miệng Tống Từ vẫn luôn nở nụ cười nhàn nhạt.

• 12/07/2019 •

15. Chương 14

Edit: Tybeo & Mina

Tống Từ lên máy bay, Phác Ngọc dọn dẹp nhà cửa, hôm sau trở về thành phố Bắc, Trần Cửu An đến sân bay đón cô, anh vừa tham dự hội nghị, một thân tây trang, Phác Ngọc lên xe, cả người dựa vào lòng anh.

“Có mệt không?”

Phác Ngọc không nói gì, chỉ nằm trong ngực anh, ngửi mùi hương bách tùng trên người anh. Không biết Phác Ngọc ngủ bao lâu, khi tỉnh lại trời đã tối, cô vuốt vuốt tóc đi ra ngoài, Trần Cửu An đang ở phòng khách, nghe tiếng động quay lại nhìn cô.

“Ngủ ngon không?”

Phác Ngọc gật gật đầu, tinh thần đã khá lên nhiều.

“Anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì? Mì được không?”

Trần Cửu An mặc tạp dề kẻ ô, trong tủ lạnh có súp gà dì giúp việc nấu sẵn, anh rán ba quả trứng gà, lúc nước sôi thì bỏ chúng vào. Bưng mì lên, thấy Phác Ngọc ngồi trong sân, liền đi ra ngoài tìm cô.

Sao sáng trăng lưỡi liềm, tường vi Pháp trong sân nở rộ, cánh hoa khoe sắc, trông rực rỡ lại đẹp dễ. Cô ngồi trên ghế dài, không biết đang nghĩ gì, người gầy đi rất nhiều, anh đi qua, vòng tay ôm lấy cô cười nói: “Buổi tối nhiệt độ thấp, sao không mặc thêm áo vào.”

Phác Ngọc dựa vào anh, Trần Cừu An biết trong lòng cô không dễ chịu.

“Đi ăn cơm được không, cả ngày nay em không ăn gì rồi.”

Hai người nắm tay đi vào phòng ăn, Phác Ngọc không thích có người ngoài trong nhà mình, dì giúp việc cứ hai ngày mới đến một lần. Trước đây Trần Cừu An rất ít khi làm cơm, vì cô, bây giờ cũng thường xuyên rửa tay gác kiếm để nấu nướng. Mỗi người đều không tránh khỏi theo đuổi tình yêu, cũng có người khó hiểu vì sao anh một mực coi trọng Phác Ngọc, chỉ mình anh biết, Chu Phác Ngọc làm anh thay đổi, cô dẫn anh đi thấy cuộc sống êm ấm, lo củi gạo dầu muối.

Phác Ngọc ngoan ngoãn ăn bát mì, ăn gần hết, rót nước lại tìm thấy một miếng trứng rán nữa dưới đáy bát. Cô ngẩng đầu nhìn anh, Trần Cừu An cười cười: “Là một bát trứng.”

Anh lấy trứng rán tạo bất ngờ tặng cô, Phác Ngọc cười rộ lên.

Phác Ngọc đã từ chức ở Nguyên Đạo, bây giờ chỉ có thể rảnh rỗi ở nhà, Trần Cừu An lo lắng cô ở nhà lại nghĩ ngợi lung tung, trước khi đi làm hỏi cô: “Em muốn đến công ty với anh không?”

Phác Ngọc hỏi: “Em đến công ty anh làm gì?”

“Lãnh đạo đi thị sát công việc đó.”

Phác Ngọc buồn cười: “Không đi, không đi, em với Trần Nguyệt đã hẹn nhau đi chơi rồi, anh không cần lo cho em.”

Trần Cừu An ôm eo cô, vỗ nhẹ môi cô: “Đi chơi vui vẻ.”

Chu Phác Ngọc và Trần Nguyệt hẹn nhau ở tiệm bánh ngọt, Phác Ngọc gọi một phần bánh kem phô mai và ly trà sữa, Trần Nguyệt nhìn cô khẽ thở dài.

“Làm sao vậy?”

Trần Nguyệt nhìn muống bạc trong tay cô: “Hôm mộ chị ăn mãi không mập, nửa tháng nay em béo lên năm ký rồi.”

Phác Ngọc nhìn cằm cô ấy hơi tròn trịa.

“Em vốn đã ốm, bây giờ mập một chút, lại vừa đẹp.”

Trần Nguyệt nói muốn mua đồ mới, hai người đi dạo trung tâm thương mại, hai năm nay Phác Ngọc rất ít khi đi mua sắm, Trần Cửu An không hứng thú mấy thứ này, quần áo thường được đặt may riêng hoặc bảo người ta mang bộ sưu tập đến để chọn.

Trần Nguyệt và cô đi vào một cửa hàng, Phác Ngọc ngồi trên sofa đợi cô ấy thay đồ, không thể không nói, trung tâm thương mại luôn làm người ta có cảm giác sung sướng kì lạ, mặc bộ đồ mới xinh xắn đứng trước gương, tâm tình sẽ tốt lên rất nhiều.

Trần Nguyệt mua sắm hăng say, cứ hề nhìn trúng bộ nào là thanh toán luôn, thấy Phác Ngọc vẫn ngồi trên ghế sofa.

“Chị không thích cái nào à?”

“Quần áo của chị còn đủ mặc, lát nữa đi mua hai chiếc áo sơ mi cho Trần Cửu An là được rồi.”

Trần Nguyệt kéo cô dậy: “Không biết Trần Cửu An tích được phúc đức mấy đời mà tìm được một bảo bối như chị.”

“Trần Nguyệt.”

Hai người cùng nhìn về phía cửa, Mạch Dịch Duyên mỉm cười chào hỏi hai cô.

“Phác Ngọc, đã lâu không gặp.”

Chu Phác Ngọc hơi gật đầu, “Đúng là đã lâu.”

“Các cô vừa tới?”

Trần Nguyệt cười nói: “Tới lâu rồi, đang chuẩn bị đi, chị cứ từ từ xem.”

Nói xong, hai người liền rời đi, người vừa khuất dạng, cô bạn đi cùng Mạch Dịch Duyên liền nói: “Vị vừa rồi chính là Chu Phác Ngọc à.”

Mạch Dịch Duyên không mở miệng nói chuyện.

Cô ta biết Chu Phác Ngọc, còn sớm hơn cả Trần Cửu An.

Quan hệ giữa cô ta và Trần Du không tồi, từ rất sớm, mỗi khi Trần Du nói về mẹ kế của mình là lại nhấn mạnh nói tới Phác Ngọc.

Bỏ qua trong giọng nói cố làm vẻ khinh thường, cô gái Chu Phác Ngọc này, thật sự làm người khác đổ kị.

• 13/07/2019 •

16. Chương 15

Edit: Tybeo & Mina

Lúc nhận được thông báo Tống Từ mất là vào tháng 11, Chu Phác Ngọc ngồi trong phòng khách nhận điện thoại. Cô sững sốt hồi lâu, sau đó ngồi trên ghế sofa bật khóc.

Cô nhớ đến lúc còn rất nhỏ, Tống Từ không hay về nhà, bao giờ cũng vào lúc tan học, ông ngoại tới đón cô về nhà, khom người nói với cô: “Phác Ngọc, hôm nay mẹ cháu về rồi đó.”

Cô giống như một vị quan nhỏ “Ồ” một tiếng, sau đó nắm tay ông ngoại, lẳng lặng nở nụ cười.

Không bao giờ còn việc này nữa, sẽ không bao giờ có nữa.

Cô ngồi trên sofa đến tận bầu trời tối đen, từ ban ngày, chạng vạng cho đến đêm khuya, cô nhìn ngời trời tối dần.

Trần Cừu An về đến nhà, bật đèn, thấy Phác Ngọc ngồi ghế sofa, anh ý thức được thứ gì đó.

“Phác Ngọc.”

Anh đi qua, khẽ gọi tên cô, nét mặt Phác Ngọc trống rỗng, anh ngồi xuống bên cạnh cô, xoa xoa lưng cô. Cô hơi run rẩy, cuối cùng gục trên bả vai anh khóc nức nở.

“Em nghĩ đến...” Phác Ngọc nghẹn ngào: “Thật sự đến lúc này, em... em chẳng còn...”

Mỗi lần nghĩ đến mẹ, cô đều lường trước được kết quả xấu nhất này, cho rằng đã trang bị cho chính mình đủ kiên cường, nhưng khi đối mặt, cô mới hiểu, tất cả tâm lý dựng lên chỉ là nguy trang mà thôi.

“Trần Cừu An.. em chẳng còn gì cả.” Nước mắt cô chảy ròng ròng trên vai anh: “Thật sự ... không có cái gì cả.”

Hôm nay, cô mất đi người thân cuối cùng của mình.

Trần Cừu An ôm cô: “Có anh ở đây, Phác Ngọc, bên cạnh em còn có anh.”

Một tuần sau, tro cốt của Tống Từ được đưa về, một nửa được rải xuống biển, mãi mãi ở bên cạnh người bà yêu nhất.

Tro cốt được an táng tại thành phố Hải, cùng một chỗ với tro cốt của ông bà ngoại, nghĩa trang nằm ở lưng chừng núi, gió thổi làn tóc dài của cô, hai người đứng lặng im lúc lâu, cô lại gầy đi, Trần Cừu An đứng bên cạnh cô, nắm tay cô thật chặt.

Qua Nguyên Đán, tết đến cũng nhanh, những năm trước, Phác Ngọc đều trải qua cùng với mẹ của cô, năm nay cô quyết định trở về thành phố Hải.

“Không được.” Trần Cừu An thái độ rất kiên quyết: “Em đi cùng anh về nhà.”

Phác Ngọc nói: “Cừu An, để mình em về đi.” Cô kéo ống tay áo của anh: “Gần đây em thấy mệt mỗi quá.”

“Hơn nữa em không có tự tin đi gặp người nhà anh.”

“Coi như em đi giải tỏa tâm trạng, chờ em nghỉ ngơi một thời gian được không.”

Trần Cừu An nhìn cô, cô tiêu tụy hơn trước kia rất nhiều, ngày trước anh luôn cảm thấy thời gian còn dài, không cần kết hôn vội, bây giờ, trong lòng lại cảm thấy vấn đề này khá bức thiết.

Trần Cừu An đưa cô về thành phố Hải, anh ở lại một đêm, hôm sau đi từ rất sớm, Phác Ngọc ngủ đủ giấc liền tự tỉnh. Cô ở nhà làm việc nhà, lau sàn nhà sạch sẽ, trải thảm trong phòng khách, cô ôm một chồng sách qua, đặt trên sàn nhà, xem đến khi mệt mỏi thì ngủ, lâu rồi không sống thoải mái như vậy.

Buổi chiều nào đó, cô ngủ trưa tỉnh dậy, đầu óc chưa tỉnh táo hẳn, ngẩn ngơ, dường như cô trở về trước kia, thời niên thiếu vô ưu vô sầu, gian phòng bày biện vẫn hệt như ngày trước, cô nhìn ra cửa một lúc lâu, tựa như ngay sau đó, ông ngoại, bà ngoại, hoặc mẹ cô sẽ xuất hiện ở đó, gọi cô một tiếng “Phác Ngọc”, cô liền có thể thoát khỏi giấc mộng triền miên này, tỉnh mộng, cô vẫn là cô thiếu nữ nhỏ bé năm đó.

Mỗi ngày, Phác Ngọc đều nói chuyện điện thoại với Trần Cừu An, Trần Cừu An bảo cô kể lại những việc cô làm hằng ngày cho anh biết, Phác Ngọc ngồi trên thảm liệt kê từng việc cho anh nghe, Trần Cừu An cũng sẽ kiếm vài câu chuyện thú vị kể cho cô nghe.

Cô lắng lắng nghe anh nói, tưởng tượng bộ dáng anh lúc này, ngồi trước bàn làm việc hoặc ngồi trên sofa, trên mặt nụ cười nhàn nhạt.

Cuộc đời này chưa từng nghiêng sông ngã núi, nhưng yêu, đã là một chuyện không tầm thường.

• 13/07/2019 •

17. Chương 16

Edit: Tybeo & Mina

Hôm Tết âm lịch, Phác Ngọc làm một bàn đồ ăn, cô chụp ảnh gửi cho Trần Cửu An, anh liền gọi lại cho cô.

“Trần Cửu An, năm mới vui vẻ!”

Dường như trong giọng nói của cô mang theo rất nhiều niềm vui, vì thế anh cũng vui vẻ lên.

“Phác Ngọc, năm mới vui vẻ!”

Phác Ngọc ngồi trước bàn ăn nghe anh nói chuyện, ánh đèn treo trên đỉnh đầu chiếu xuống cũng rất dịu dàng.

Ăn cơm xong, Phác Ngọc ngồi trong phòng khách xem chương trình giao thừa, thực ra hình ảnh rất sôi động, cô quần tằm thắm ngủ nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông di động.

“Hm?”

Trần Cửu An cười nói: “Ra mở cửa nào.”

Gần như trong nháy mắt Phác Ngọc liền bật tỉnh: “Anh đến đây?”

Cô “lộc cộc lộc cộc” xuống lầu mở cửa, Trần Cửu An mặc chiếc áo khoác màu đen, anh thấy cô, cười quơ quơ di động trong tay. Nước mắt của cô cứ thế trào ra, cô nhào vào lồng ngực anh.

“Trần Cửu An.”

“Ừ?”

Cô chỉ mặc một cái áo lông, Trần Cửu An dùng áo khoác bọc cả người cô lại.

“Em rất nhớ anh.”

Tối nay, nụ hôn của cô là loại thuốc kích tình nóng bỏng nhất.

Trần Cừu An ôm cô lên lầu, Phác Ngọc hôn anh hăng say, tình ý trần trụi mãnh liệt. Quần áo rơi xuống từng món tới tận cửa phòng, Trần Cừu An nâng hông cô lên, cô bưng mặt anh, dùng môi miêu tả đường nét khuôn mặt anh.

Anh đỡ cô dựa vào cánh cửa, chiếm lấy cô từng tắc từng tắc một, Phác Ngọc rên lên, cào lưng anh.

“Nhẹ một chút~”

“Kiều Kiều.” Trần Cừu An gọi cô: “Hôm nay em ướt nhanh thật.”

Vành tai Phác Ngọc hơi đỏ một chút, mỗi lần anh đều vào rất sâu, cô rên rỉ, như là cầu xin, lại như là dụ dỗ. Anh cắn đầu v* cô, Phác Ngọc khó chịu, thẳng eo muốn đi vào sâu hơn. Trần Cừu An giữ eo cô, Phác Ngọc ngẩng đầu thở hổn hển, cả người mềm nhũn. Anh đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng bắn ra.

“Kiều Kiều.” Anh ôm cô nằm xuống giường, nói bên tai cô: “Anh yêu em.”

Bình thường hai người đều gọi tên đối phương, ở trên giường lại gọi tên thân mật không ngừng, nhất là Trần Cừu An, đa dạng phong phú.

Phác Ngọc dán vào người anh: “Anh cứ như vậy đến đây, trong nhà có việc gì quan trọng không?”

“Em không ở cạnh anh mới là nghiêm trọng.” Trần Cừu An ôm cô: “Ngày kia chúng ta cùng về nhà nhé.”

Anh ở nhà thấy ảnh cô chụp, lúc nghe giọng nói của cô, hiếm khi hối hận, anh không nên để cô một mình trở về, nghĩ đến thời điểm cả gia đình bên này quây quần sum họp, còn cô lẻ loi một mình, trái tim anh lại thắt chặt lại.

Tình yêu làm người ta học lo được lo mất.

Chu Phác Ngọc nằm trong lòng anh nói: “Vâng.”

Hôm sau là mừng Một đầu năm, miếu Thành Hoàng thành Bắc tổ chức lễ hội. Hai người tay trong tay, như mấy đứa trẻ dạo chơi hội chùa. Phác Ngọc mua một xiên kẹo hồ lô, Trần Cừu An không thích ăn thứ này, cô đút anh một viên, anh nhú nhú mào, cảm nhận vị chua trong miệng.

Rất nhiều người tới miếu Thành Hoàng thấp nén hương, Phác Ngọc theo dòng người vào trong miếu, trong miếu hương khói bay lượn, cầu cho năm sau làm ăn buôn bán phát đạt, cầu cho tình yêu đẹp mỹ mãn, cầu cho gia đình trăm năm hòa thuận.

Cô cũng mua một bó hương, quỳ trên nệm, trong đầu cô không cầu anh làm gì cả, chỉ cầu bình an.

Cầu Thành Hoàng phù hộ cho người bên cạnh cả đời bình an suôn sẻ.

Hội chùa ồn ào náo nhiệt, bán bánh kẹo, bán đèn cầy nhiều màu, bán hoa cảnh. Trần Cửu An đứng một bên nhìn Phác Ngọc cò kè mặc cả với người bán hoa, cuối cùng mua được một chậu trúc phú quý nhỏ.

Một tay anh xách chậu hoa, một tay nắm tay cô.

“Hằng năm thành phố Bắc đều tổ chức hội hoa xuân, khi nào chúng ta về cùng đi ngắm nhé!”

Trở lại thành phố Bắc, hai người về biệt thự Tây Sơn, sửa soạn một phen, 7 giờ tối đến Trần gia.

Lái xe đến chân núi, tâm tình Phác Ngọc bắt đầu thấp thỏm.

Trần Cửu An dừng xe, nhìn cô gọi: “Phác Ngọc.”

“Dạ?”

Anh đi tới gần, đỡ gáy trán tì lên trán cô. Sợi tóc cô mềm mại, khí chất dịu dàng.

“Làm gì thế?”

Anh hôn cô cái nữa, lui về, cởi dây an toàn: “Đi thôi, chắc trong nhà chờ sốt ruột lắm rồi.”

Trần Cửu An nắm tay cô đi vào nhà, ra mở cửa là một cô gái xinh đẹp diễm đạm, thấy Trần Cửu An và Phác Ngọc đến liền nở nụ cười như hoa: “Mau vào đi, đều đang chờ hai người đấy.”

Trần Cửu An giới thiệu với Phác Ngọc: “Đây là chị dâu cả, Lâm Đường.”

Phác Ngọc ngoan ngoãn chào hỏi: “Chào chị dâu.”

Ba người cùng đi vào phòng khách, ánh mắt mọi người trong phòng khách đều tập trung về hướng này.

Trần Cửu An cười nói: “Sao vậy ạ, lâu không gặp, không nhận ra con sao?”

Bầu không khí dịu đi không ít, một người phụ nữ trung niên đi đến trước mặt anh.

“Con chỉ giỏi luyện thuyền.”

“Mẹ, đây là Phác Ngọc.”

Phác Ngọc chào: “Chào dì ạ.”

Mẹ Trần cười hiền hòa: “Chào cháu, dì biết cháu từ rất lâu rồi.”

Nói chưa dứt lời, bà liền trừng Trần Cừu An: “Yêu đương lâu thế rồi mà đến tận bây giờ mới mang cháu về.”

Chu Phác Ngọc chào hỏi người nhà họ Trần theo thứ tự lần lượt, anh trai Trần Cừu An là Trần Cừu Ninh, lớn hơn anh năm tuổi, rất trầm ổn, thế hệ ông bà Trần gia đều đã mất, bố Trần là người lớn nhất trong gia đình, nhìn qua rất nghiêm túc.

Thế này đã tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, ngồi trên bàn cơm, tảng đá lớn trong lòng Chu Phác Ngọc thả lỏng được nửa.

Mẹ Trần lặng lẽ đánh giá Chu Phác Ngọc, trông cứ chỉ là biết con gái nhà gia giáo, còn về thân thể, nhà ai lại không thiếu mấy chuyện như thế chứ.

Buổi tối, Chu Phác Ngọc ở lại phòng khách Trần gia, lúc cô tắm xong đi ra, Trần Cừu An đã ngồi ở mép giường.

“Sao anh lại vào đây?” Phác Ngọc lau tóc hỏi anh.

Anh ôm cô ngồi trên đùi mình: “Muốn gặp em một lần cũng không được?”

“Được, đương nhiên được.” Cô hôn hôn giữa mày anh.

Anh dẫn cô đến phòng mình, Trần Cừu An lấy quyển album trên kệ sách xuống.

Trong album có rất nhiều ảnh được chụp lúc còn nhỏ, đến khi trưởng thành lại chỉ lác đác vài tấm, hồi bé anh rất dễ thương, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, hàng lông mi cong dài, anh cười hoặc chạy, nghịch ngợm lại đáng yêu, Phác Ngọc xem hình, bất giác cười theo.

Thì ra anh là như vậy, khi còn bé hay cười rộn, thoáng cái trưởng thành, trở thành một người đàn ông đầy trách nhiệm.

“Trần Cừu An.”

“Hửm.”

Cô nhìn anh, ánh mắt dịu dàng lưu luyến vẫn như mấy năm nay, khi yêu một người, tất cả tình cảm đều thể hiện trong ánh mắt.

“Sau này, chúng ta phải sống thật tốt, anh không được hút thuốc nữa, phải giữ gìn sức khỏe.”

Đột nhiên nói câu này, Trần Cừu An có chút khó hiểu.

Cô dựa vào lồng ngực anh: “Em muốn cùng anh sống đến trăm tuổi.”

Em muốn cùng anh sống lâu trăm tuổi.

Em muốn cùng anh bạc đầu giai lão.

Tương lai cùng anh, em có vạn điều mong chờ.

Mong rằng năm tháng cho em thời gian, một trăm năm, em muốn từ từ nói cho anh biết.

|Hoàn chính văn|

• 13/07/2019 •

18. Chương 17: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Edit: Tybeo & Mina

Xuân qua thu đến, nhiệt độ thay đổi rất không ổn định. Chu Phác Ngọc nấu canh tuyết lê.

Cô nếm thử hơi ngọt, tắt lửa, vào phòng trông con trai.

Bảo bảo năm nay hai tuổi, một nhóc con bụ bẫm, giờ đang ngủ trên giường lớn, hơi hơi cuộn tròn thân

mình, cái miệng nhỏ chu chu, đáng yêu không lời nào tả hết.

Chu Phác Ngọc ghé vào gối đầu ngẩng nhìn cậu nhóc, trước giờ cô không hề nghĩ tới, trên đời lại có sinh vật đáng yêu như vậy, mềm núc ních, ý lại hoàn toàn vào mình.

Bảo bảo mơ mơ màng màng mở mắt, thấy mẹ mình, nhỏ giọng nỉ non: “Mẹ~”

Phác Ngọc cười ằm nhóc lên: “Bảo bối của chúng ta tỉnh rồi, có đói bụng không nào?”

Tiểu bảo bảo ghé vào ngực mẹ, đôi mắt tròn xoe ngái ngủ.

Phác Ngọc đặt nhóc vào ghế cho trẻ con, múc một bát canh lê xắt nhỏ, ngọt ngọt, ấm nóng.

Cô cực kiên nhẫn đút cho cái miệng nhỏ của cậu nhóc ăn, cậu phần khích cười lộ ra mấy cái răng sữa nhỏ trắng.

Phác Ngọc cũng cười theo cậu.

Cô nhớ lúc vừa mang thai, cảm xúc không ổn định, động chút là khóc.

Trần Cửu An về nhà trễ lại khóc, nhớ mẹ cũng khóc, ngồi một mình cũng bỗng dưng bật khóc.

Cô biết cảm xúc như vậy rất bất thường, luôn tránh vào phòng khóc một mình. Cô nhớ đến tuổi thơ ấu của mình, không có bố, mẹ thì ở xa.

Bây giờ đến lượt cô làm mẹ, thật sự có thể làm tốt không?

Trong đầu có vô vàn suy nghĩ, cô trốn trong chăn, khóc ô ô.

Ban đầu Trần Cửu An ngồi xem TV trong phòng khách, mãi không thấy Phác Ngọc đi ra, đứng dậy vào phòng, vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng khóc của cô.

Anh đi qua nhẹ nhàng kéo chăn ra, hai mắt Phác Ngọc đỏ bừng, tóc tai lộn xộn, đáng thương nói không lên lời. Anh rút khăn giấy lau nước mắt nước mũi cho cô, ôm cả người cô vào lòng.

“Được rồi, đừng khóc, có ông xã ở đây mà.”

Lúc thương tâm được người khác an ủi lại càng khóc thảm thiết hơn.

Chu Phác Ngọc nhào vào lồng ngực anh, Trần Cừu An xoa xoa lưng cô, nhẹ nhàng trấn an cô.

“Đừng khóc, bảo bối, vậy không tốt cho cơ thể.”

Phác Ngọc vẫn khóc nói: “Nếu em làm mẹ không tốt thì sao bây giờ? Em cứ nghĩ đến mình lúc nhỏ lại...”

Anh nâng cô dậy, để cô ngồi đối mặt với mình, “Sợ cái gì? Sao em lại không thể làm một người mẹ tốt chứ.”

“Phác Ngọc của anh, dịu dàng lương thiện, sau này nhất định sẽ là một người mẹ tốt. Lại nói, không phải còn có anh sao?”

Anh lại vuốt tóc cô: “Bây giờ em đã có anh, cho dù lúc nhỏ gặp chuyện đau lòng gì, thì em cũng có thể chia sẻ với anh. Đừng khóc, được không?”

Phác Ngọc dần dần ngừng khóc, Trần Cừu An hôn viền mắt hồng hồng của cô.

Thời gian Trần Cừu An ở nhà ngày càng nhiều, anh tận lực giảm bớt các hoạt động xã giao, mỗi ngày về nhà đúng giờ, nhất định để cho Phác Ngọc kể anh nghe hôm nay cô làm những việc gì, cho dù chỉ là chút việc nhỏ nhất, anh cũng muốn cô kể từng việc một.

Cảm xúc của Chu Phác Ngọc dần chuyển biến tốt lên rất nhiều, sau khi sinh bảo bối, người cũng tươi tắn hơn, những chuyện không vui trước đây đều như đám mây cuối chân trời mùa hè, nhạt không thấy dấu vết.

Chu Phác Ngọc cho con ăn tuyết lê xong, ôm cậu nhóc ra phòng khách chơi, hiện tại cậu nhóc rất thích mấy món đồ có lông xù xù, thích nhất là Phác Ngọc cầm mấy món đồ chơi kể chuyện cho cậu nghe.

Lúc Trần Cừu An về nhà, Phác Ngọc đang ngồi trên thảm chơi với con trai, dì giúp việc đã làm xong cơm, đúng lúc đi từ phòng bếp ra.

“Tiên sinh.”

Trần Cừu An ý bảo bà nhỏ giọng lén lút đi tới sau lưng Phác Ngọc.

“Sói xám trở thành bạn tốt của thỏ trắng...” Phác Ngọc cầm thú bông kể chuyện cho con.

Nhóc con thấy bố mình, ánh mắt sáng lên, ngón tay nhỏ chỉ chỉ bố: “A ~ bố!”

Phác Ngọc vừa xoay đầu đã lọt vào vòng ôm của anh, bé con thấy bố mẹ như thế bật cười khanh khách.

“Anh có thấy ấu trĩ không hả?” Phác Ngọc cười trách vui anh.

Trần Cửu An buông cô ra, bế con trai lên hỏi: “Con có ấu trĩ không?”

Bé con cái gì cũng không hiểu, hôn lên mặt bố một cái, dớt dãi nhỏ giọt.

Cả nhà nhìn nhau cười, Phác Ngọc cũng hôn lên mặt anh một cái.

Giây phút này, yên bình mà đong đầy yêu thương.

• 13/07/2019 •

19. Chương 18: Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2

Edit: Mina

Cuối tuần, một nhà ba người chơi cờ tỷ phú, đồ xúc xắc, hạ xuống số bước chiếm lấy một địa điểm du lịch quốc tế nào đó.

Bây giờ con trai đã có chủ ý của mình, ban đầu cậu cầm quân cờ đỏ, sau lại cảm thấy quân cờ màu lam của bố đẹp hơn, thái độ cứng rắn muốn đổi với anh.

Trần Cửu An không sao cả đổi cờ cho cậu nhóc, Phác Ngọc ôm con trai nói: “Ba ba đổi đồ với cục cưng, cục cưng phải nói gì?”

Cậu nhóc ngược mắt nhìn trần nhà nghĩ nghĩ một lát: “Cảm ơn.”

“Đúng rồi”, Phác Ngọc hôn cậu một cái. Cô đặt con trai trên thảm, bảo cậu tự ngồi chơi.

Cậu biết đếm số không nhiều, chỉ phụ trách đồ xúc xắc, sau đó chọc chọc baba hoặc mami giúp cậu đi cờ. Cậu không hiểu quy tắc trò chơi, chỉ thấy có nhiều ô biểu tượng không đẹp lắm, cậu lại kiên quyết không cho bố mẹ đặt xuống.

Nhóc xấu.

Trần Cừu An cầm lấy một quyển tạp chí du lịch, bảo cậu dùng ngón tay lật tới hình ảnh của trang nào đó.

Nhóc con chưa từng thử chơi theo cách này, mở bừa chỉ một cái, Trần Cừu An nhìn xem.

Nghĩa trang Montmartre.

“Pháp.” Anh đặt quân cờ màu lam vào ô Pháp. Phác Ngọc tiếp tục chơi cùng cậu, mỗi lượt tới cậu nhóc sẽ để cậu chỉ vào hình ảnh, cậu nhìn xem hình nào đẹp, có đôi khi chống hông lên muốn xem cả buổi, cũng không thèm để ý hình vẽ tượng trưng có trên bàn cờ giấy hay không.

Đến tối Trần Cừu An làm cơm, Phác Ngọc ôm con trai xem cá trong bể cá, đôi mắt chúng rất to, nhóc con chỉ vào một cái rồi lại sợ hãi tránh đi, làm cậu bật cười khanh khách.

Lại tới mùa hè, trong sân hoa nở rộ, Phác Ngọc và con trai ngắm cảnh tối ngoài vườn cách tấm rèm cửa sổ lụa mỏng, dưới ánh đèn, mỗi cây mỗi cành hoa đều nhuộm ánh vàng nhạt. Cậu nhóc duỗi dài ngón tay nhỏ chỉ ngoài cửa sổ.

“Hoa.”

“Đúng vậy, là hoa.”

“Ngắm.”

Cô nhìn con trai cười: “Muốn ngắm hoa à? ”

Cậu nhóc gật đầu.

“Nhưng ngoài kia có rất nhiều muỗi. ”

“Không sợ! ”

Cô không còn cách nào, cầm chiếc quạt rồi mở rèm lụa mỏng đi xem hoa cùng cậu, cô chuyên chú phẩy quạt đuổi muỗi, nhóc con tung tăng ngắm hoa, thấy cái gì cũng “Oa ” một tiếng. Hình như hoa sen nuôi trong vại nước đã nở, cô ngửi thấy mùi hương thanh mát, đi tới bên vại nhìn, đóa hoa sen sạch sẽ mọc cao vút giữa những phiến lá xanh biếc, dưới ánh đèn không phân biệt được màu hồng phấn hay màu trắng, cây quạt phẩy ánh vàng hắt ra ánh sáng lấp lánh, làm hương thơm cũng lan đến gần hơn.

Cậu nhóc nói: “Hoa hoa. ”

Phác Ngọc đáp, ôm cậu xoay người vào nhà, Trần Cừu An đang định đi ra ngoài gọi bọn họ, vừa hay nhìn thấy hai người đã trở về, vươn tay nhận lấy con trai, hôn môi Phác Ngọc một cái.

“Mệt không? ” Anh biết, cậu nhóc trong lòng khá nặng.

Phác Ngọc cười nói: “Hình như cục cưng lại tăng cân rồi. ”

Tai cậu nhóc mồm mĩm rất thính, quay sang, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Không mập. ”

Hai vợ chồng cùng nở nụ cười.

Lúc ăn cơm, cậu nhóc đeo chiếc yếm ngồi trên ghế dành riêng cho trẻ nhỏ, ngoan ngoãn tự cầm thìa ăn.

Ngày trước Phác Ngọc luôn đút cho cậu ăn, Trần Cừu An không vui nhìn, nhét cái thìa cho cậu tự ăn, mới đầu nhóc còn khóc òa mãi nhưng sau đó mọi thứ lại đâu vào đấy.

Phác Ngọc hơi xúc động, cô nhất định là một người mẹ không tốt, Trần Cừu An ôm bả vai cô kéo cô vào lòng, cười trấn an: “Sợ cái gì, còn có anh mà. ”

Cô ôm hông anh, ghé sát vào anh, trong lòng yên ả không gợn sóng, có anh ở đây, cô không cần lo sợ bất cứ thứ gì.

Con trai ăn cơm xong cũng có nghi thức, đẩy bát đến trước mặt mẹ mình, chớp đôi mắt to nhìn cô, ý bảo muốn được khen ngợi.

Phác Ngọc giơ ngón tay cái về phía cậu, “Cục cưng giỏi quá. ”

Trần Cừu An thấy một màn này, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Đây là một đêm hè bình thường, trên cửa sổ sát đất hiện lên hình ảnh một gia đình bình thường nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Hôm nay ta sao thế nhỉ, chăm chỉ quá.

xoa xoa thất lạng

Rất thích cặp đôi này, cũng hi vọng thấy mọi người thích họ.

• 03/09/2019 •

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-darwin>